

Dziennik Urzędowy C 48

Unii Europejskiej

Tom 49

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

25 lutego 2006

Zawiadomienie nr	Treść	Strona
	I Informacje	
	Trybunał Sprawiedliwości	
	TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI	
2006/C 48/01	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 grudnia 2005 r. w sprawie C-66/02 Republika Włosa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Decyzja 2002/581/WE — Ulgi podatkowe przyznane bankom — Uzasadnienie decyzji — Kwalifikacja jako pomoc państwa — Przesłanki — Zgodność ze wspólnym rynkiem — Przesłanki — Ważny projekt stanowiący przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania — Rozwój niektórych działań gospodarczych)	1
2006/C 48/02	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 grudnia 2005 r. w sprawie C-86/03 Republika Grecka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Skarga o stwierdzenie nieważności — Odmowa Komisji udzielenia zgody na używanie ciężkich olejów opałowych o maksymalnej zawartości siarki wynoszącej 3 % na jednostkę masy na części terytorium Grecji — Dyrektywa 1999/32/WE — Zawartość siarki w niektórych paliwach ciekłych)	1
2006/C 48/03	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 stycznia 2006 r. w sprawie C-94/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Radzie Unii Europejskiej (Skarga o stwierdzenie nieważności — Decyzja Rady 2003/106/WE dotycząca zatwierdzenia Konwencji rotterdamskiej — Procedura zgody po uprzednim poinformowaniu — Niebezpieczne substancje chemiczne i pestycydy będące przedmiotem handlu międzynarodowego — Wybór podstawy prawnej — Artykuł 133 i 175 WE)	2
2006/C 48/04	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 stycznia 2006 r. w sprawie C-98/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych — Dzika fauna i flora — Ocena skutków określonych przedsięwzięć dla terenu chronionego — Ochrona gatunków)	2
2006/C 48/05	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 stycznia 2006 r. w sprawie C-178/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, Radzie Unii Europejskiej (Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie (WE) nr 304/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. dotyczące wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów — Wybór podstawy prawnej — Artykuł 133 WE i 175 WE)	3

2006/C 48/06	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 grudnia 2005 r. w sprawie C-344/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii (Dyrektywa 79/409/EWG — Ochrona dzikiego ptactwa — Wiosenny odstrzał określonych ptaków wodnych) 3	3
2006/C 48/07	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 10 stycznia 2006 r. w sprawie C-402/03 (wniosek Vestre Landsret o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Skov Æg przeciwko Bilka Lavprisvarehus A/S i Bilka Lavprisvarehus A/S przeciwko Jette Mikkelsen, Michael Due Nielsen (Dyrektywa 85/374/EWG — Odpowiedzialność za produkt wadliwy — Odpowiedzialność dostawcy produktu wadliwego) 4	4
2006/C 48/08	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 grudnia 2005 r. w sprawie C-26/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 76/160/EWG — Jakość wody w kąpieliskach — Określenie terenów kąpielowych — Dyrektywa 79/923/EWG — Jakość wód, w których żyją skorupiaki — Stworzenie programu zmniejszenia zanieczyszczenia wody) 4	4
2006/C 48/09	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 stycznia 2006 r. w sprawie C-147/04 De Groot en Slot Allium BV, Bejo Zaden BV przeciwko Ministre de l'Économie, des Finances et de l'Industrie, Ministre de l'Agriculture, de l'Alimentation, de la Pêche e des Affaires rurales (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État) (Dyrektywa 70/458/EWG — Obrót materiałem siewnym warzyw — Artykuł 2 — Dyrektywa 92/33/EWG — Obrót materiałem rozmnożeniowym oraz nasadzeniowym warzyw, innym niż nasiona — Załącznik II — Wspólny katalog odmian gatunków warzyw — Uregulowanie krajowe zastrzegające obrót pod nazwą szalotka jedynie do odmian szalotek produkowanych w drodze rozmnażania wegetatywnego — Artykuł 28 WE — Ochrona konsumentów) 5	5
2006/C 48/10	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 grudnia 2005 r. w sprawach połączonych C-151/04 i C-152/04 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de police de Neufchâteau): postępowania karne przeciwko Claude'owi Nadinowi, Nadin-Lux S.A. i Jeanowi- Pascałowi Durré'owi (Swobodny przepływ osób i usług — Pojęcie „pracownika” — Konieczność istnienia stosunku podporządkowania — Pojazd mechaniczny — Pozostawienie do dyspozycji pracownikowi przez pracodawcę — Pojazd zarejestrowany za granicą — Pracodawca mający siedzibę w innym Państwie Członkowskim — Rejestracja i opodatkowanie pojazdów mechanicznych) 5	5
2006/C 48/11	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 stycznia 2006 r. w sprawie C-222/04 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione): Ministero dell'Economia e delle Finanze przeciwko Cassa di Risparmio di Firenze SpA, Fondazione Cassa di Risparmio di San Miniato, Cassa di Risparmio di San Miniato SpA (Pomoc państwa — Artykuły 87 WE i 88 WE — Banki — Fundacje bankowe — Pojęcie przedsiębiorstwa — Uprzywilejowanie w przypadku bezpośredniego opodatkowania dywidend przypadających fundacjom bankowym — Zakwalifikowanie jako pomoc państwa — Zgodność ze wspólnym rynkiem — Decyzja Komisji 2003/146/WE — Badanie ważności — Niedopuszczalność — Artykuły 12 WE, 43 WE i 56 WE — Zasada niedyskryminacji — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodny przepływ kapitału) 6	6
2006/C 48/12	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 grudnia 2005 r. w sprawach połączonych C-232/04 i C-233/04 (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Arbeitsgericht Düsseldorf): Nurten Güney-Görres, Gul Demir przeciwko Securicor Aviation (Germany) Ltd, Kötter Aviation Security GmbH & Co. KG (Dyrektywa 2001/23/WE — Artykuł 1 — Przejęcie przedsiębiorstwa lub zakładu — Ochrona praw pracowniczych — Zakres) 6	6
2006/C 48/13	Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 15 grudnia 2005 r. w sprawie C-252/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2002/22/WE — Sieć i usługi łączności elektronicznej — Usługa powszechna — Brak transpozycji w przepisany terminie) 7	7

2006/C 48/14	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 10 stycznia 2006 r. w sprawie C-302/04 Ynos kft przeciwko Jánosowi Vardze (wniosek Szombathelyi Városi Bíróság o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) (Artykuł 234 WE — Dyrektywa 93/13/EWG — Konsumenci — Nieuczciwe warunki — Ustawodawstwo krajowe zgodne z dyrektywą po zawarciu przez państwo trzecie układu o stowarzyszeniu ze Wspólnotami Europejskimi i przed przystąpieniem tego państwa do Unii Europejskiej — Brak właściwości Trybunału) 7	7
2006/C 48/15	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 grudnia 2005r. w sprawie C-309/04 Fleisch-Winter GmbH & Co.KG przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas (wniosek Bundesfinanzhof o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) (Refundacje wywozowe — Warunki przyznania — Mięso wołowe i cielęce — Rozporządzenie (EWG) nr 3665/87 — Gąbczasta encefalopatia bydła — Zakaz wywozu — Właściwa jakość handlowa — Zgłoszenie wywozowe — Krajowy wniosek o wypłatę — Kara) 8	8
2006/C 48/16	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 24 listopada 2005 r. w sprawie C-331/04 ATI EAC Srl e Viaggi di Maio Snc i in. przeciwko ACTV Venezia SpA i in. (wniosek Consiglio di Stato o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) (Zmówienia publiczne na usługi — Dyrektywy 92/50/EWG i 93/38/EWG — Kryteria udzielenia zamówienia — Najkorzystniejsza oferta — Przestrzeganie określonych w specyfikacji kryteriów udzielenia zamówienia — Rozbicie jednego z kryteriów udzielenia zamówienia określonych w specyfikacji lub ogłoszeniu o zamówieniu na podpunkty — Decyzja wprowadzająca ważenie — Zasada równego traktowania oferentów i zasada przejrzystości) 8	8
2006/C 48/17	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 stycznia 2006 r. w sprawie C-373/04 P Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Mercedes Alvarez Moreno (Odwołanie — Urzędnicy — Personel pomocniczy — Tłumacz konferencyjny — Odwołanie — Żądanie w rozumieniu art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego — Akt niekorzystny — Pojęcie) 9	9
2006/C 48/18	Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 15 grudnia r. w sprawie C-33/05 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2000/60/WE — Polityka wodna Wspólnoty — Brak transpozycji w terminie) 9	9
2006/C 48/19	Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 15 grudnia 2005 r. w sprawie C-96/05 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2001/65/WE — Roczne i skonsolidowane sprawozdania finansowe niektórych rodzajów spółek — Brak transpozycji w przewidzianym terminie) 10	10
2006/C 48/20	Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 15 grudnia 2005 r. w sprawie C-144/05 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2002/59/WE — Brak transpozycji w przepisany terminie) 10	10
2006/C 48/21	Sprawa C-367/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hof van Cassatie z dnia 6 września 2005 r. w postępowaniu karnym przeciwko Normie Kraaijenbrik 10	10
2006/C 48/22	Sprawa C-405/05: Skarga wniesiona w dniu 18 listopada 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu 11	11
2006/C 48/23	Sprawa C-415/05 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba w składzie powiększonym) z dnia 21 września 2005 r. w sprawie T-306/01 Ahmed Ali Yusuf i Al Barakaat International Foundation przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Ahmeda Aliego Yusufa i Al Barakaat International Foundation w dniu 23 listopada 2005 r. 11	11

2006/C 48/24	Sprawa C-418/05 P: Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 8 września 2005 r. w sprawach połączonych od T-295/04 do T-297/04 Centro Provincial Jóvenes de Agricultores de Jaén (ASAJA), Salvador Contreras Gila, José Ramiro López, Antonio Ramiro López, Cristobal Gallego Martínez, Benito García Burgos i Antonio Parras Rosa przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione przez Centro Provincial Jóvenes de Agricultores de Jaén (ASAJA), Salvadora Contrerasa Gilę, José Ramiro Lópeza, Antonio Ramiro Lópeza, Cristobala Gallego Martíneza, Benito Garcíę Burgos i Antonio Parrasa Rosę w dniu 25 listopada 2005 r.	12
2006/C 48/25	Sprawa C-420/05 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 13 września 2005 r. w sprawie T-53/02, Ricosmos B.V. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Ricosmos B.V. w dniu 28 listopada 2005 r.	12
2006/C 48/26	Sprawa C-422/05: Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii	13
2006/C 48/27	Sprawa C-423/05: Skarga wniesiona w dniu 29 listopada r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej	14
2006/C 48/28	Sprawa C-425/05: Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii	15
2006/C 48/29	Sprawa C-439/05 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba) z dnia 5 października 2005 r. w sprawach połączonych T-366/03 i T-235/04 wniesione przez Land Oberösterreich w dniu 7 grudnia 2005 r.	15
2006/C 48/30	Sprawa C-446/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem tribunal de première instance de Bruxelles z dnia 7 grudnia 2005 r. w sprawie Procureur du Roi — Strony cywilne: Union des Dentistes et Stomatologistes de Belgique, U.P.R i Jean Totolidis przeciwko Ioannisowi Doulamisowi	16
2006/C 48/31	Sprawa C-447/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour d'appel de Paris z dnia 18 listopada 2005 r. w sprawie Thomson Multimedia Sales Europe przeciwko Administration des Douanes et Droits Indirects	16
2006/C 48/32	Sprawa C-448/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour d'appel de Paris z dnia 18 listopada 2005 r. w sprawie Société Vestel France przeciwko Administration des Douanes et Droits Indirects	17
2006/C 48/33	Sprawa C-452/05: Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	17
2006/C 48/34	Sprawa C-459/05: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii	18
2006/C 48/35	Sprawa C-461/05: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Danii	18
2006/C 48/36	Sprawa C-463/05: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów	19
2006/C 48/37	Sprawa C-3/06 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 25 października 2005 r. w sprawie T-38/02 Groupe Danone przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Groupe Danone w dniu 4 stycznia 2006 r.	19

2006/C 48/38	Sprawa C-4/06 P: Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 26 października 2005 r. w sprawie T-124/04 J. Ouariachi przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione przez J. Ouariachi'ego w dniu 4 stycznia 2006 r.	20
2006/C 48/39	Sprawa C-13/06: Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	21
SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI		
2006/C 48/40	Sprawa T-69/00: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2005 r. — FIAMM i FIAMM Technologies przeciwko Radzie i Komisji ([Odpowiedzialność pozaumowna Wspólnoty — Niezgodność wspólnotowego reżimu przywozu bananów z regułami Światowej Organizacji Handlu (WTO) — Wprowadzenie przez Stany Zjednoczone Ameryki na podstawie upoważnienia udzielonego przez WTO środków odwetowych w postaci dodatkowego cła na przywóz ze Wspólnoty — Decyzja Organu Rozstrzygania Sporów WTO — Skutki prawne — Odpowiedzialność Wspólnoty w braku bezprawnego zachowania jej organów — Związek przyczynowo-skutkowy — Nienormalny i szczególnie charakter szkody])	22
2006/C 48/41	Sprawa T-151/00: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2005 r. — Laboratoire du Bain przeciwko Radzie i Komisji ([Odpowiedzialność pozaumowna Wspólnoty — Niezgodność wspólnotowego reżimu przywozu bananów z regułami Światowej Organizacji Handlu (WTO) — Wprowadzenie przez Stany Zjednoczone Ameryki na podstawie upoważnienia udzielonego przez WTO środków odwetowych w postaci dodatkowego cła na przywóz ze Wspólnoty — Decyzja Organu Rozstrzygania Sporów WTO — Skutki prawne — Odpowiedzialność Wspólnoty w braku bezprawnego zachowania jej organów — Związek przyczynowo-skutkowy — Nienormalny i szczególnie charakter szkody])	22
2006/C 48/42	Sprawa T-237/00: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 grudnia 2005 r. - Reynolds przeciwko Parlamentowi (Urzednicy — Oddelegowanie w interesie służby — Artykuł 38 regulaminu pracowniczego — Grupa polityczna — Wcześniejsze zakończenie oddelegowania — Prawo do obrony — Obowiązek uzasadnienia — Ochrona uzasadnionych oczekiwań — Obowiązek staranności — Nadużycie władzy — Skarga o uchylenie — Skarga o odszkodowanie — Częściowe uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji — Powaga rzeczy osądzonej)	23
2006/C 48/43	Sprawa T-301/00: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2005 r. — Groupe Fremaux i Palais Royal przeciwko Radzie i Komisji ([Odpowiedzialność pozaumowna Wspólnoty — Niezgodność wspólnotowego reżimu przywozu bananów z regułami Światowej Organizacji Handlu (WTO) — Wprowadzenie przez Stany Zjednoczone Ameryki na podstawie upoważnienia udzielonego przez WTO środków odwetowych w postaci dodatkowego cła na przywóz ze Wspólnoty — Decyzja Organu Rozstrzygania Sporów WTO — Skutki prawne — Odpowiedzialność Wspólnoty w braku bezprawnego zachowania jej organów — Związek przyczynowo-skutkowy — Nienormalny i szczególnie charakter szkody])	23
2006/C 48/44	Sprawa T-320/00: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2005 r. — CD Cartondruck przeciwko Radzie i Komisji ([Odpowiedzialność pozaumowna Wspólnoty — Niezgodność wspólnotowego reżimu przywozu bananów z regułami Światowej Organizacji Handlu (WTO) — Wprowadzenie przez Stany Zjednoczone Ameryki na podstawie upoważnienia udzielonego przez WTO środków odwetowych w postaci dodatkowego cła na przywóz ze Wspólnoty — Decyzja Organu Rozstrzygania Sporów WTO — Skutki prawne — Odpowiedzialność Wspólnoty w braku bezprawnego zachowania jej organów — Związek przyczynowo-skutkowy — Nienormalny i szczególnie charakter szkody])	24

2006/C 48/45	Sprawa T-383/00: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2005 r. — Beamglow przeciwko Parlamentowi i in. ([Odpowiedzialność pozaumowna Wspólnoty — Niezgodność wspólnotowego reżimu przywozu bananów z regułami Światowej Organizacji Handlu (WTO) — Wprowadzenie przez Stany Zjednoczone Ameryki na podstawie upoważnienia udzielonego przez WTO środków odwetowych w postaci dodatkowego cła na przywóz ze Wspólnoty — Decyzja Organu Rozstrzygania Sporów WTO — Skutki prawne — Odpowiedzialność Wspólnoty w braku bezprawnego zachowania jej organów — Związek przyczynowo-skutkowy — Nienormalny i szczególny charakter szkody]) 24	24
2006/C 48/46	sprawa T-33/01: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 grudnia 2005 r. — Infront WM przeciwko Komisji (Telewizyjna działalność nadawcza — Dyrektywa 89/552/EWG — Dyrektywa 97/36/WE — Artykuł 3a — Wydarzenia mające doniosłe znaczenie dla społeczeństwa — Dopuszczalność — Rażąco naruszenie wymogów formalnych) 25	25
2006/C 48/47	Sprawa T-135/01: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2005 r. — Fedon & Figli i in. przeciwko Radzie i Komisji ([Odpowiedzialność pozaumowna Wspólnoty — Niezgodność wspólnotowego reżimu przywozu bananów z regułami Światowej Organizacji Handlu (WTO) — Wprowadzenie przez Stany Zjednoczone Ameryki na podstawie upoważnienia udzielonego przez WTO środków odwetowych w postaci dodatkowego cła na przywóz ze Wspólnoty — Decyzja Organu Rozstrzygania Sporów WTO — Skutki prawne — Odpowiedzialność Wspólnoty w braku bezprawnego zachowania jej organów — Związek przyczynowo-skutkowy — Nienormalny i szczególny charakter szkody]) 25	25
2006/C 48/48	Sprawa T-209/01: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2005 r. — Honeywell przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Konkurencja — Decyzja Komisji w sprawie uznania koncentracji za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Rozporządzenie (EWG) nr 4064/89 — Nieistotny charakter częściowej krytyki decyzji — Rynki lotnicze — Skarga, która nie może prowadzić do stwierdzenia nieważności decyzji) 26	26
2006/C 48/49	Sprawa T-210/01: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2005 r. — General Electric przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Konkurencja — Decyzja Komisji w sprawie uznania koncentracji za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Rozporządzenie (EWG) nr 4064/89 — Rynki lotnicze — Nabycie Honeywell przez General Electric — Integracja wertykalna — Sprzedaż wiązana — Skutki wyłączenia — Horyzontalne pokrywanie się — Prawo do obrony) 26	26
2006/C 48/50	Sprawa T-135/02: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2005 r. — Greencore Group przeciwko Komisji (Wykonanie wyroku Sądu — Obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą — Niewypłacenie, a następnie odmowa wypłacenia przez Komisję odsetek od zwróconej kwoty — Skarga o stwierdzenie nieważności — Zasada pewności prawa) 27	27
2006/C 48/51	Sprawy połączone: T-155/03, T-157/03 i T-331/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 grudnia 2005 r. - Cwik przeciwko Komisji (Urzednicy — Sprawozdanie z oceny — Postępowanie w sprawie oceny za okres 1995/1997, 1997/1999 i 1999/2001 — Skarga o uchylenie — Równoczesne sporządzanie kolejnych sprawozdań z oceny — Nieprawidłowości proceduralne — Opóźnienie — Akta osobowe — Oczywisty błąd w ocenie — Nadużycie władzy — Niespójność uzasadnienia — Odszkodowanie i zadośćuczynienie — Szkoda — Krzywda) 27	27
2006/C 48/52	Sprawa T-29/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 grudnia 2005 r. — Castellblanch przeciwko OHIM (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wniosek o rejestrację wspólnotowego graficznego znaku towarowego zawierającego słowny element „CRISTAL CASTELL-BLANCH” — Wcześniejszy krajowy znak towarowy CRISTAL — Rzeczywiste używanie wcześniejszego krajowego znaku towarowego — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b), art. 15 ust. 2 lit. a) oraz art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 40/94) 28	28

2006/C 48/53	Sprawa T-146/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 grudnia 2005 r. — Gorostiaga Atxalan-dabaso przeciwko Parlamentowi (Przepisy dotyczące zwrotu posłom do Parlamentu Europejskiego kosztów i diet — Kontrola wykorzystania diet — Wykazanie wydatków — Ściągnięcie długu w drodze potrącenia) 28	28
2006/C 48/54	Sprawa T-154/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 grudnia 2005 r. - Bauwens przeciwko Komisji (Urzednicy — Sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej — Postępowanie w sprawie oceny za okres 2001/2002 — Artykuł 7 ogólnych przepisów wykonawczych — Termin na przedstawienie wniosku o zwołaniu wspólnego komitetu ds. oceny — Zawieszenie) 29	29
2006/C 48/55	Sprawa T-169/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2005 r. — Arysta Lifescience przeciwko OHIM (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego znaku towarowego CARPOVIRUSINE — Krajowy wcześniejszy znak towarowy CARPO — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94) 29	29
2006/C 48/56	Sprawa T-198/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 grudnia 2005 r. — Merladet przeciwko Komisji (Urzednicy — Sprawozdanie z przebiegu kariery — Ocena za okres 2001/2002 — Prawdopodobieństwo procedury oceny — Skarga o uchylenie decyzji) 30	30
2006/C 48/57	Sprawa T-200/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 listopada 2005 r. — Regione autonoma della Sardegna przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Środki władz włoskich mające na celu naprawienie szkód spowodowanych chorobą niebieskiego języka owiec [blue tongue] — Wytyczne dotyczące pomocy państwa w sektorze rolnym) 30	30
2006/C 48/58	Sprawa T-274/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 grudnia 2005 r. — Rounis przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Urzednicy — Sprawozdanie z oceny — Skarga o uchylenie decyzji — Utrata interesu prawnego — Umorzenie postępowania — Żądanie zadośćuczynienia — Spóźnione sporządzenie sprawozdania z oceny) 30	30
2006/C 48/59	Sprawa T-384/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 grudnia 2005 r. — RB Square Holdings Spain przeciwko OHIM (Wspólnotowy znak towarowy — Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „clean x” — Sprzeciw właściciela krajowego znaku słownego i graficznego CLEN — Oddalenie sprzeciwu — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94) 31	31
2006/C 48/60	Sprawa T-41/04: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 25 listopada 2005 r. — Pérez-Díaz przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Urzednicy — Skarga o uchylenie — Zawisłość sporu — Przekroczenie terminu do uprzedniego złożenia zażalenia w drodze administracyjnej — Wniosek o zadośćuczynienie ściśle związany z wnioskiem o uchylenie — Oczywista niedopuszczalność) 31	31
2006/C 48/61	Sprawa T-91/04: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 grudnia 2005 r. — Just przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Urzednicy — Konkurs otwarty — Pytania wielokrotnego wyboru — Poprawność odpowiedzi w formularzu korekty — Skarga pozbawiona w oczywisty sposób wszelkiej podstawy prawnej) 31	31
2006/C 48/62	Sprawa T-92/04: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 grudnia 2005 r. — Moren Abat przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Urzednicy — Konkurs otwarty — Pytania wielokrotnego wyboru — Poprawność odpowiedzi w formularzu korekty — Skarga pozbawiona w oczywisty sposób wszelkiej podstawy prawnej) 32	32
2006/C 48/63	Sprawa T-94/04: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 28 listopada 2005 r. — EEB i in. przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Zarzut niedopuszczalności — Dyrektywa 2003/112/WE — Legitymacja czynna) 32	32
2006/C 48/64	Sprawy połączone T-236/04 i T-241/04: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 28 listopada 2005 r. — EEB i Stichting Natuur en Milieu przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Decyzje 2004/247/WE i 2004/248/WE — Zarzut niedopuszczalności — Legitymacja czynna) 33	33

2006/C 48/65	Sprawa T-299/04: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 listopada 2005 r. — Selmani przeciwko Radzie i Komisji (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Wspólne stanowisko Rady — Szczególne środki restrykcyjne przeciwko niektórym osobom i podmiotom w ramach zwalczania terroryzmu — Skarga o stwierdzenie nieważności — Oczywisty brak kompetencji — Prekluzja — Dopuszczalność)	33
2006/C 48/66	Sprawa T-218/05: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 listopada 2005 r. — Bustec Ireland przeciwko OHIM (Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)	34
2006/C 48/67	Sprawa T-395/05: Skarga wniesiona w dniu 31 października 2005 r. — Multikauf przeciwko OHIM	34
2006/C 48/68	Sprawa T-410/05: Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2005 r. Eerola przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	34
2006/C 48/69	Sprawa T-412/05: Skarga wniesiona w dniu 18 listopada 2005 r. — „M” przeciwko Europejskiemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich	35
2006/C 48/70	Sprawa T-413/05: Skarga wniesiona w dniu 18 listopada 2005 r. — Sanchez Ferriz przeciwko Komisji	36
2006/C 48/71	Sprawa T-419/05: Skarga wniesiona w dniu 18 listopada 2005 — Bain i in. przeciwko Komisji	36
2006/C 48/72	Sprawa T-421/05: Skarga wniesiona w dniu 3 listopada 2005 r. — Kay przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	36
2006/C 48/73	Sprawa T-425/05: Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2005 r. — Mediocurso — Establecimiento de Ensino Particular, S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	37
2006/C 48/74	Sprawa T-429/05: Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2005 r. — Artegodan przeciwko Komisji	38
2006/C 48/75	Sprawa T-431/05: Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2005 r. — Cerafogli i Poloni przeciwko EBC	38
2006/C 48/76	Sprawa T-437/05: Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2005 r. — Brink's Security Luxembourg przeciwko Komisji	39
2006/C 48/77	Sprawa T-444/05: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2005 r. — Navigazione Libera del Golfo przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	40
2006/C 48/78	Sprawa T-445/05: Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2005 r. — Associazione italiana del risparmio gestito i Fineco Asset Management przeciwko Komisji	41
2006/C 48/79	Sprawa T-448/05: Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2005 r. — Oxley Threads przeciwko Komisji	42
2006/C 48/80	Sprawa T-455/05: Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2005 r. — Componenta przeciwko Komisji	42
2006/C 48/81	Sprawa T-9/06: Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2006 r. — Equant Belgium przeciwko Komisji	43
2006/C 48/82	Sprawa T-338/05: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 grudnia 2005 r. — Raymond Claudel przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu	44
2006/C 48/83	Sprawa T-383/05 R: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 stycznia 2006 r. — GHK Consulting przeciwko Komisji	44

II Akty przygotowawcze

.....

III Powiadomienia

2006/C 48/84

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*
Dz.U. C 36 z 11.2.2006. 45

Sprostowania

2006/C 48/85

Sprostowanie ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-408/05 (Dz.U. C 22 z 28.1.2006, str. 18) 46

2006/C 48/86

Sprostowanie ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym w sprawach połączonych T-130/05, T-160/05 i T-183/05
(Dz.U. C 22 z 28.1.2006, str. 26) 47

I

(Informacje)

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 15 grudnia 2005 r.

w sprawie C-66/02 Republika Włoska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Decyzja 2002/581/WE — Ulgi podatkowe przyznane bankom — Uzasadnienie decyzji — Kwalifikacja jako pomoc państwa — Przesłanki — Zgodność ze wspólnym rynkiem — Przesłanki — Ważny projekt stanowiący przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania — Rozwój niektórych działań gospodarczych)

(2006/C 48/01)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie C-66/02 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE, wniesioną w dniu 21 lutego 2002 r., **Republika Włoska**, (pełnomocnicy: U. Leanza, a następnie I. M. Braguglia, adwokat: M. Fiorilli przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: V. Di Bucci oraz R. Lyal), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann (sprawozdawca), R. Schintgen, G. Arestis i J. Klučka, sędziowie, rzecznik generalny: Ch. Stix-Hackl, sekretarz: M. Ferreira, główny administrator, wydał w dniu 15 grudnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 109 z 4.05.2002 r.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 15 grudnia 2005 r.

w sprawie C-86/03 Republika Grecka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Odmowa Komisji udzielenia zgody na używanie ciężkich olejów opałowych o maksymalnej zawartości siarki wynoszącej 3 % na jednostkę masy na części terytorium Grecji — Dyrektywa 1999/32/WE — Zawartość siarki w niektórych paliwach ciekłych)

(2006/C 48/02)

(Język postępowania: grecki)

W sprawie C-86/03, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE, wniesioną w dniu 26 lutego 2003 r., **Republikę Grecką** (pełnomocnicy: P. Mylonopoulos i A. Samoni Rantou) przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: M. Konstantinidis i G. Valero Jordana), popieranej przez **Radę Unii Europejskiej** (pełnomocnicy: S. Kyriakopoulou i B. Hoff-Nielsen), Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca), M. Ilešič i E. Levits, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał w dniu 15 grudnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Rada Unii Europejskiej ponosi własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 10.05.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 10 stycznia 2006 r.

w sprawie C-94/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Radzie Unii Europejskiej ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Decyzja Rady 2003/106/WE dotycząca zatwierdzenia Konwencji rotterdamskiej — Procedura zgody po uprzednim poinformowaniu — Niebezpieczne substancje chemiczne i pestycydy będące przedmiotem handlu międzynarodowego — Wybór podstawy prawnej — Artykuł 133 i 175 WE)

(2006/C 48/03)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-94/03, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE, wniesioną w dniu 28 lutego 2003 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: G. zur Hausen, oraz L. Ström van Lier i E. Righini) przeciwko **Radzie Unii Europejskiej** (pełnomocnicy: B. Hoff-Nielsen oraz M. Sims-Robertson, a następnie M. Sims-Robertson oraz K. Michoel), popieranej przez **Republikę Francuską** (pełnomocnicy: G. de Bergues, F. Alabrune oraz E. Puisais), **Królestwo Niderlandów** (pełnomocnicy: H. G. Sevenster i S. Terstal, oraz N. A. J. Bel), **Republikę Austrii** (pełnomocnik: E. Redl), **Republikę Finlandii** (pełnomocnik: T. Pynnä), **Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej** (pełnomocnik: R. Caudwell, wspierana przez A. Dashwooda, barrister), **Parlament europejski** (pełnomocnicy: C. Pennera oraz M. Moore, a następnie C. Pennera oraz K. Bradley), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans (sprawozdawca), prezes izby, J. Makarczyk, C. Gulmann, P. Kūris i J. Klučka, sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 10 stycznia 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady 2003/106/WE z dnia 19 grudnia 2002 r. dotyczącej zatwierdzenia, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, Konwencji rotterdamskiej w sprawie procedury zgody po uprzednim poinformowaniu w międzynarodowym handlu niektórymi niebezpiecznymi substancjami chemicznymi i pestycydami.
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich i Rada Unii Europejskiej ponoszą własne koszty.
- 3) Republika Francuska, Królestwo Niderlandów, Republika Austrii, Republika Finlandii i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, jak również Parlament Europejski ponoszą własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 101 z 26.04.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 10 stycznia 2006 r.

w sprawie C-98/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych — Dzika fauna i flora — Ocena skutków określonych przedsięwzięć dla terenu chronionego — Ochrona gatunków)

(2006/C 48/04)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-98/03 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 28 lutego 2003 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnik: U. Wölker) przeciwko **Republice Federalnej Niemiec** (pełnomocnicy: M. Lumma i C. Schulze-Bahr), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann (sprawozdawca), R. Silva de Lapuerta, P. Kūris i G. Arestis, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: M. Ferreira, główny administrator, wydał w dniu 10 stycznia 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Nie ustanawiając dla określonych przedsięwzięć realizowanych poza specjalnymi obszarami ochrony w rozumieniu art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory obowiązku oceny skutków dla danego terenu zgodnie z art. 6 ust. 3 i 4 dyrektywy niezależnie od tego, czy takie przedsięwzięcia mogą oddziaływać w istotny sposób na specjalny obszar ochrony;
 - zezwalając na emisję zanieczyszczeń do specjalnego obszaru ochrony niezależnie od tego, czy mogą one oddziaływać w istotny sposób na ten obszar;
 - wykluczając z zakresu zastosowania przepisów o ochronie gatunków określone niezamierzone sposoby niepokojenia zwierząt chronionych;
 - nie zapewniając przestrzegania warunków wprowadzenia odstępstw przewidzianych w art. 16 dyrektywy w odniesieniu do określonych działań zgodnych z ochroną obszaru;
 - utrzymując przepisy dotyczące stosowania środków ochrony roślin, które nie uwzględniają odpowiednio ochrony gatunków, i
 - nie dopilnowując, żeby przepisy dotyczące rybołówstwa zawierały odpowiednie zakazy połowów;

Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 6 ust. 3 oraz art. 12, 13 i 16 dyrektywy.

- 2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 146 z 21.06.2003 r.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 10 stycznia 2006 r.

w sprawie C-178/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, Radzie Unii Europejskiej (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie (WE) nr 304/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. dotyczące wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów — Wybór podstawy prawnej — Artykuł 133 WE i 175 WE)

(2006/C 48/05)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-178/03, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE, wniesioną w dniu 24 kwietnia 2003 r., **Komisja Wspólnot Europejskich**, (pełnomocnicy: G. zur Hausen, L. Ström van Lier i E. Righini) przeciwko **Parlamentowi Europejskiemu** (pełnomocnicy: C. Pennera i M. Moore, a następnie M. Moore i K. Bradley), **Radzie Unii Europejskiej** (pełnomocnicy: B. Hoff-Nielsen i M. Sims-Robertson, a następnie M. Sims-Robertson i K. Michael), popieranym przez **Republikę Francuską** (pełnomocnicy: G. de Bergues, F. Alabrune i E. Puisais), **Republikę Finlandii** (pełnomocnik: T. Pynnä), **Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej** (pełnomocnik: R. Caudwell wspierana przez A. Dashwooda, barrister), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans (sprawozdawca), prezes izby, J. Makarczyk, C. Gulmann, P. Kūris i J. Klučka, sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 10 stycznia 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Stwierdza się nieważność rozporządzenia (WE) nr 304/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. dotyczącego wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów.

- 2) Skutki tego rozporządzenia zostają utrzymane w mocy do chwili wydania, w rozsądnym terminie, nowego rozporządzenia na właściwej podstawie prawnej.

- 3) Komisja Wspólnot Europejskich, Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej ponoszą własne koszty.

- 4) Republika Francuska, Republika Finlandii i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej ponoszą własne koszty.

(¹) Dz.U. C 146 z 21.06.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 15 grudnia 2005 r.

w sprawie C-344/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii (¹)

(Dyrektywa 79/409/EWG — Ochrona dzikiego ptactwa — Wiosenny odstrzał określonych ptaków wodnych)

(2006/C 48/06)

(Język postępowania: fiński)

W sprawie C-344/03 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 31 stycznia 2005 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: G. Valero Jordana i P. Aalto) przeciwko **Republice Finlandii** (pełnomocnik: T. Pynnä), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann (sprawozdawca), R. Schintgen, G. Arestis i J. Klučka, sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: K. Sztranc, administrator, wydał w dniu 15 grudnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 9 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa, zmiennej aktem dotyczącym warunków przystąpienia Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji oraz dostosowania traktatów ustanawiających Unię Europejską, ponieważ nie wykazała, że w ramach wiosennego odstrzału ptactwa wodnego w Finlandii kontynentalnej i w prowincji Åland:

— przewidziany w tym przepisie warunek wprowadzenia odstępowania dotyczący braku innego zadowalającego rozwiązania niż odstrzał wiosenny został spełniony w odniesieniu do edredona, gągoła, szlachara, tracza nurogęsi, uhli i czernicy oraz że

— przewidziany w tym przepisie warunek wprowadzenia odstępowstwa polegający na tym, że odstrzał ptaków może odbywać się jedynie w małych ilościach, został spełniony w odniesieniu do edredona, tracza nurogesi, szlachara i uhli.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Republika Finlandii zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 226 z 20.09.2003 r.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 10 stycznia 2006 r.

w sprawie C-402/03 (wniosek Vestre Landsret o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Skov Æg przeciwko Bilka Lavprisvarehus A/S i Bilka Lavprisvarehus A/S przeciwko Jette Mikkelsen, Michael Due Nielsen (¹)

(Dyrektywa 85/374/EWG — Odpowiedzialność za produkt wadliwy — Odpowiedzialność dostawcy produktu wadliwego)

(2006/C 48/07)

(Język postępowania: duński)

W sprawie C- 402/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Vestre Landsret (Dania), postanowieniem z dnia 26 września 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 29 września 2003 r., w postępowaniu: Skov Æg przeciwko Bilka Lavprisvarehus A/S i Bilka Lavprisvarehus A/S przeciwko Jette Mikkelsen, Michael Due Nielsen, Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, Prezes, P. Jann (sprawozdawca), C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Schiemann i J. Makarczyk, prezesi izb, C. Gulmann, J. N. Cunha Rodrigues, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts, P. Kūris, E. Juhász i G. Arestis, sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał w dniu 10 stycznia 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Dyrektywy Rady z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe (85/374/EWG) należy interpretować w taki sposób, że:

— zasada prawa krajowego, zgodnie z którą dostawca ponosi, poza przypadkami wymienionymi w sposób enumeratywny w art. 3 ust. 3 dyrektywy, odpowiedzialność na zasadzie ryzyka, jaką dyrektywa nakłada na producenta, pozostaje z nią w sprzeczności;

— zasada prawa krajowego, zgodnie z którą dostawca odpowiada bez ograniczeń za winę po stronie producenta, nie pozostaje z nią w sprzeczności.

(¹) Dz.U. C 304 z 13.12.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 15 grudnia 2005 r.

w sprawie C-26/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 76/160/EWG — Jakość wody w kąpieliskach — Określenie terenów kąpielowych — Dyrektywa 79/923/EWG — Jakość wód, w których żyją skorupiaki — Stworzenie programu zmniejszenia zanieczyszczenia wody)

(2006/C 48/08)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-26/04, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 27 stycznia 2004 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: G. Valero Jordana) przeciwko Królestwu Hiszpanii (pełnomocnik: E. Braquehais Conesa), Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, K. Schiemann, N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca) i E. Levits, sędziowie, rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 15 grudnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Nie przyjmując programu zmniejszenia zanieczyszczenia wód, w których żyją skorupiaki w odniesieniu do Ría de Vigo, królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 5 dyrektywy rady 79/923/EWG, z dnia 30 października 1979 r. w sprawie wymaganej jakości wód, w których żyją skorupiaki.

2. W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3. Komisja Wspólnot Europejskich i Królestwo Hiszpanii ponoszą własne koszty.

(¹) Dz.U. C 82 z 02.04.2005.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 10 stycznia 2006 r.

w sprawie C-147/04 *De Groot en Slot Allium BV, Bejo Zaden BV* przeciwko *Ministre de l'Économie, des Finances et de l'Industrie, Ministre de l'Agriculture, de l'Alimentation, de la Pêche et des Affaires rurales* (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez *Conseil d'État*) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 70/458/EWG — Obrót materiałem siewnym warzyw — Artykuł 2 — Dyrektywa 92/33/EWG — Obrót materiałem rozmnożeniowym oraz nasadzeniowym warzyw, innym niż nasiona — Załącznik II — Wspólny katalog odmian gatunków warzyw — Uregulowanie krajowe zastrzegające obrót pod nazwą szalotka jedynie do odmian szalotek produkowanych w drodze rozmnażania wegetatywnego — Artykuł 28 WE — Ochrona konsumentów)

(2006/C 48/09)

(język postępowania: francuski)

W sprawie C-147/04 mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez *Conseil d'État* (Francja) postanowieniem z dnia 4 lutego 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 22 marca 2004 r., w postępowaniu *De Groot en Slot Allium BV, Bejo Zaden BV* przeciwko *Ministre de l'Économie, des Finances et de l'Industrie, Ministre de l'Agriculture, de l'Alimentation, de la Pêche et des Affaires rurales*, przy udziale: *Comité économique agricole régional fruits et légumes de la Région Bretagne (Cerafel)*, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, J. Makarczyk, C. Gulmann, G. Arestis (sprawozdawca) i J. Klučka, sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: K. Sztranc, administrator, wydał w dniu 10 stycznia 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Dyrektywa Rady 70/458/EWG z dnia 29 września 1970 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw, zmieniona dyrektywą Rady 88/380/EWG z dnia 13 grudnia 1988 r., stoi na przeszkodzie dokonaniu wpisu odmian *ambition* i *matador* do wspólnego katalogu jako odmian materiału siewnego w rubryce poświęconej szalotkom.

Artykuł 28 WE stoi na przeszkodzie istnieniu uregulowania krajowego takiego jak rozporządzenie z dnia 17 maja 1990 r. dotyczące handlu szalotkami, zgodnie z którym dozwolone jest wprowadzanie do obrotu pod nazwą „szalotka” jedynie warzyw wyprodukowanych w drodze rozmnażania wegetatywnego, z wyłączeniem warzyw pochodzących z nasion wyprodukowanych i wprowadzonych do obrotu pod tą samą nazwą w innych Państwach Członkowskich.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 15 grudnia 2005 r.

w sprawach połączonych C-151/04 i C-152/04 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez *tribunal de police de Neufchâteau*: postępowania karne przeciwko *Claude'owi Nadinowi, Nadin-Lux S.A. i Jeanowi- Pascalowi Durré'owi*) ⁽¹⁾

(Swobodny przepływ osób i usług — Pojęcie „pracownika” — Konieczność istnienia stosunku podporządkowania — Pojazd mechaniczny — Pozostawienie do dyspozycji pracownikowi przez pracodawcę — Pojazd zarejestrowany za granicą — Pracodawca mający siedzibę w innym Państwie Członkowskim — Rejestracja i opodatkowanie pojazdów mechanicznych)

(2006/C 48/10)

(język postępowania: francuski)

W sprawach połączonych C-151/04 i C-152/04, mających za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożone przez *tribunal de police de Neufchâteau* (Belgia) postanowieniami z dnia 16 stycznia 2004 r., które wpłynęły do Trybunału w dniu 25 marca 2004 r., w postępowaniach karnych przeciwko *Claude'owi Nadinowi, Nadin-Lux S.A. (C-151/04)* oraz *Jeanowi- Pascalowi Durré'owi (C-152/04)*, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, K. Schieman, N. Colneric (sprawozdawca), J. N. Cunha Rodrigues, E. Levits, sędziowie; rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: K. Sztanc (administrator), wydał w dniu 15 grudnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Artykuł 43 WE sprzeciwia się temu, aby uregulowania krajowe jednego Państwa Członkowskiego, takie jak te rozważane w sprawach przed sądem krajowym, nakładały na osobę prowadzącą działalność na własny rachunek, zamieszkałą w tym Państwie Członkowskim, obowiązek zarejestrowania w nim pojazdu należącego do spółki, oddanego tej osobie do dyspozycji przez zatrudniającą ją spółkę, mającą siedzibę w innym Państwie Członkowskim, jeżeli pojazd należący do spółki nie jest ani zasadniczo przeznaczony do stałego wykorzystywania w tym Państwie Członkowskim, ani też w rzeczywistości nie jest wykorzystywany w ten sposób.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 30.4. 2004.⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 30.4.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 10 stycznia 2006 r.

w sprawie C-222/04 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione): **Ministero dell'Economia e delle Finanze przeciwko Cassa di Risparmio di Firenze SpA, Fondazione Cassa di Risparmio di San Miniato, Cassa di Risparmio di San Miniato SpA** ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Artykuły 87 WE i 88 WE — Banki — Fundacje bankowe — Pojęcie przedsiębiorstwa — Uprzywilejowanie w przypadku bezpośredniego opodatkowania dywidend przypadających fundacjom bankowym — Zakwalifikowanie jako pomoc państwa — Zgodność ze wspólnym rynkiem — Decyzja Komisji 2003/146/WE — Badanie ważności — Niedopuszczalność — Artykuły 12 WE, 43 WE i 56 WE — Zasada niedyskryminacji — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodny przepływ kapitału)

(2006/C 48/11)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie C-222/04, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) postanowieniem z dnia 23 marca 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 28 maja 2004 r., w postępowaniu: **Ministero dell'Economia e delle Finanze przeciwko Cassa di Risparmio di Firenze SpA, Fondazione Cassa di Risparmio di San Miniato, Cassa di Risparmio di San Miniato SpA**, Trybunał (druga izba) w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann (sprawozdawca), R. Schintgen, R. Silva de Lapuerta i G. Arestis, sędziowie, rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: M. Ferreira, główny administrator, wydał w dniu 10 stycznia 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Osoba prawna, taka jak w postępowaniu przed sądem krajowym, po przeprowadzeniu badania, do którego zobowiązany jest ten sąd, z uwzględnieniem systemu mającego wówczas zastosowanie, może zostać zakwalifikowana jako „przedsiębiorstwo” w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE i jako takie może podlegać w tym okresie przepisom wspólnotowym dotyczącym pomocy państwa.
- 2) Zwolnienie dywidend z potrącenia takiego jak w sporze przed sądem krajowym, po przeprowadzeniu badania, do którego zobowiązany jest ten sąd, może zostać zakwalifikowane jako pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 190 z 24.7.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 15 grudnia 2005 r.

w sprawach połączonych C-232/04 i C-233/04 (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Arbeitsgericht Düsseldorf): **Nurten Güney-Görres, Gul Demir przeciwko Securicor Aviation (Germany) Ltd, Kötter Aviation Security GmbH & Co. KG** ⁽¹⁾

(Dyrektywa 2001/23/WE — Artykuł 1 — Przejęcie przedsiębiorstwa lub zakładu — Ochrona praw pracowniczych — Zakres)

(2006/C 48/12)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawach połączonych C-232/04 i C-233/04 mających za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Arbeitsgericht Düsseldorf postanowieniem z dnia 5 maja 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 3 czerwca 2004 r., w postępowaniu: **Nurten Güney-Görres (C-232/04), Gul Demir (C-233/04) przeciwko Securicor Aviation (Germany) Ltd, Kötter Aviation Security GmbH & Co. KG**, Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes izby, J. P. Puissochet, S. von Bahr, A. Borg Barthet (sprawozdawca) i U. Lohmus, sędziowie, rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: K. Sztranc, administrator, wydał w dniu 15 grudnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Artykuł 1 dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów należy interpretować w taki sposób, że przy stosowaniu tego przepisu do oceny istnienia przejęcia przedsiębiorstwa lub zakładu w sytuacji ponownego udzielenia zamówienia oraz w ramach całościowej oceny, stwierdzenie, że przejęcie składników przedsiębiorstwa nastąpiło w celu samodzielnego gospodarczego wykorzystania, nie stanowi warunku koniecznego dla stwierdzenia, że nowy wykonawca przejął te składniki od wykonawcy pierwotnego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 228 z 11.09.2004
Dz. U. C 201 z 7.08.2004

WYROK TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 15 grudnia 2005 r.

w sprawie C-252/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2002/22/WE — Sieć i usługi łączności elektronicznej — Usługa powszechna — Brak transpozycji w przepisany terminie)

(2006/C 48/13)

(Język postępowania: grecki)

W sprawie C-252/04, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 14 czerwca 2004 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: G. Zavvos i M. Shotter) przeciwko **Republice Greckiej** (pełnomocnik: N. Dafonou), Trybunał (piąta izba), w składzie: J. Makarczyk, prezes izby, R. Silva de Lapuerta i P. Küris (sprawozdawca), sędziowie; rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 15 grudnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej), Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.
2. Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 201 z 7.8.2004

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 10 stycznia 2006 r.

w sprawie C-302/04 Ynos kft przeciwko Jánosowi Vardze ⁽¹⁾ (wniosek Szombathelyi Városi Bíróság o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(Artykuł 234 WE — Dyrektywa 93/13/EWG — Konsumenci — Nieuczciwe warunki — Ustawodawstwo krajowe zgodne z dyrektywą po zawarciu przez państwo trzecie układu o stowarzyszeniu ze Wspólnotami Europejskimi i przed przystąpieniem tego państwa do Unii Europejskiej — Brak właściwości Trybunału)

(2006/C 48/14)

(Język postępowania: węgierski)

W sprawie C-302/04, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Szombathelyi Városi Bíróság (Węgry) postanowieniem z dnia 10 czerwca 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 14 lipca 2004 r., w postępowaniu: **Ynos kft** przeciwko **Jánosowi Vardze**, Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, Prezes, P. Jann, A. Rosas, K. Schiemann i J. Makarczyk, prezesi izb, C. Gulmann, A. La Pergola, K. Lenaerts, P. Küris, E. Juhász, G. Arestis, M. Ilešič (sprawozdawca) i A. Ó Caoimh, sędziowie; rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: B. Fülöp, wydał w dniu 10 stycznia 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

W takich warunkach jak w sporze przed sądem krajowym, którego okoliczności faktyczne miały miejsce przed przystąpieniem państwa do Unii Europejskiej, Trybunał Sprawiedliwości nie jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na pytania pierwsze i drugie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 251 z 9.10.2004

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 1 grudnia 2005r.

w sprawie C-309/04 Fleisch-Winter GmbH & Co.KG przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas⁽¹⁾ (wniosek Bundesfinanzhof o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(Refundacje wywozowe — Warunki przyznania — Mięso wołowe i cielęce — Rozporządzenie (EWG) nr 3665/87 — Głęboka encefalopatia bydła — Zakaz wywozu — Właściwa jakość handlowa — Zgłoszenie wywozowe — Krajowy wniosek o wypłatę — Kara)

(2006/C 48/15)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C- 309/04, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy), postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 21 lipca 2004 r., w postępowaniu: Fleisch-Winter GmbH & Co.KG przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann prezes izby, E. Juhász (sprawozdawca) i N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues i E. Levits, sędziowie; rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: K. Sztanc, administrator, wydał w dniu 1 grudnia 2005 wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Artykuł 13 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2945/94 z dnia 2 grudnia 1994 r., należy interpretować w ten sposób, że mięsa wołowego objętego wspólnotowym zakazem wywozu, zgodnie z którym zabroniony jest jego wywóz z określonego Państwa Członkowskiego do innego Państwa Członkowskiego lub do państwa trzeciego, nie można uznać za posiadające „właściwą jakość handlową” oraz że na eksporterze ciąży obowiązek wykazania, w celu uzyskania refundacji, iż wywożony produkt nie pochodzi z Państwa Członkowskiego objętego zakazem wywozu, gdy z ustaleń administracji krajowej wynika podejrzenie, iż produkt ten podlega takiemu zakazowi.
- 2) Zapewnienie zawarte w krajowym wniosku o wypłatę, iż produkt posiada „właściwą jakość handlową” w rozumieniu art. 13 zdanie pierwsze rozporządzenia 3665/87 zmienionego rozporządzeniem 2945/94 nie stanowi części informacji wymaganych zgodnie z przepisami art. 11 ust. 1 zdanie drugie w związku z art. 3 tego rozporządzenia. Jednakże może ono być rozpatrywane przez sędziego krajowego w celu dokonania oceny sytuacji eksportera, jako materiał dowodowy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 239 z 25.4.2004

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 24 listopada 2005 r.

w sprawie C-331/04 ATI EAC Srl e Viaggi di Maio Snc i in. przeciwko ACTV Venezia SpA i in.⁽¹⁾ (wniosek Consiglio di Stato o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(Zmówienia publiczne na usługi — Dyrektywy 92/50/EWG i 93/38/EWG — Kryteria udzielenia zamówienia — Najkorzystniejsza oferta — Przestrzeganie określonych w specyfikacji kryteriów udzielenia zamówienia — Rozbicie jednego z kryteriów udzielenia zamówienia określonych w specyfikacji lub ogłoszeniu o zamówieniu na podpunkty — Decyzja wprowadzająca ważenie — Zasada równego traktowania oferentów i zasada przejrzystości)

(2006/C 48/16)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie C- 331/04, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 29 lipca 2004 r., w postępowaniu: ATI EAC Srl e Viaggi di Maio Snc, EAC Srl, Viaggi di maio Snc przeciwko ACTV Venezia SpA, Provincia di Venezia, Comune di Venezia, przy udziale ATI La Linea SpA-CSSA, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann (sprawozdawca), R. Schintgen, G. Arestis i J. Klučka, sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: M. Ferreira, główny administrator, wydał w dniu 24 listopada 2005 wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Artykuł 36 dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi oraz art. 34 dyrektywy Rady 93/38/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynującej procedury udzielania zamówień publicznych przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji należy interpretować w ten sposób, że prawo wspólnotowe nie stoi na przeszkodzie temu, by komisja przetargowa przypisała konkretną wagę ustalonym wcześniej poszczególnym podpunktom kryterium oceny, rozdzielając pomiędzy nie określoną przez instytucję zamawiającą w specyfikacji lub ogłoszeniu o zamówieniu liczbę punktów dla tego kryterium, pod warunkiem, że decyzja taka:

— nie zmienia określonych w specyfikacji lub ogłoszeniu o zamówieniu kryteriów udzielenia zamówienia;

— nie zawiera informacji, które — jeżeli byłyby znane na etapie przygotowywania ofert- mogłyby mieć na nie wpływ;

— nie została wydana z uwzględnieniem okoliczności, które mogłyby skutkować dyskryminacją jednego z oferentów.

(¹) Dz.U. C 239 z 25.09.2004

3) Każda ze stron ponosi własne koszty postępowania przed Trybunałem i Sądem Pierwszej Instancji.

(¹) Dz.U. C 251 z 09.10.2004

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 10 stycznia 2006 r.

w sprawie C-373/04 P Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Mercedes Alvarez Moreno (¹)

(Odwołanie — Urzędnicy — Personel pomocniczy — Tłumacz konferencyjny — Odwołanie — Żądanie w rozumieniu art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego — Akt niekorzystny — Pojęcie)

(2006/C 48/17)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-373/04 P mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 Statutu Trybunału Sprawiedliwości, które wpłynęło do Trybunału w dniu 27 sierpnia 2004 r., wniesione przez Komisję Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: D. Martin i F. Clotuche-Duvieusart), w której drugą stroną była Mercedes Alvarez Moreno, zamieszkała w Berlinie (Niemcy), reprezentowana przez G. Vandersandena i L. Levi'ego, avocats, Trybunał (druga izba) w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, J. Makarczyk, C. Gulmann, G. Arestis (sprawozdawca) i J. Klučka, sędziowie; rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 10 stycznia 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 10 czerwca 2004 r. w sprawach połączonych T-153/01 i T-323/01 Alvarez Moreno przeciwko Komisji zostaje uchylony w części stwierdzającej dopuszczalność skargi o uchylenie pisma pana Walkera z dnia 23 lutego 2001 r. i obciążającej Komisję Wspólnot Europejskich całością kosztów postępowania w sprawie T-323/01.

2) W sprawie T-323/01 skarga o uchylenie pisma pana Walkera z dnia 23 lutego 2001 r. z jednej strony i uchylenie decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 7 września 2001 r. odrzucającej zażalenie M. Alvarez Moreno z drugiej strony — zostaje odrzucona.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 15 grudnia r.

w sprawie C-33/05 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2000/60/WE — Polityka wodna Wspólnoty — Brak transpozycji w terminie)

(2006/C 48/18)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-33/05 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 31 stycznia 2005 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: J. Hottiaux i S. Pardo Quintillán) przeciwko **Królestwu Belgii** (pełnomocnik: M. Wimmer), Trybunał (szósta izba), w składzie: J. Malenovský, prezes izby, J.-P. Puissochet i A. Ó Caoimh (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 15 grudnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 82 z 02.04.2005 r.

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 15 grudnia 2005 r.

w sprawie C-96/05 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej ⁽¹⁾**(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2001/65/WE — Roczne i skonsolidowane sprawozdania finansowe niektórych rodzajów spółek — Brak transpozycji w przewidzianym terminie)**

(2006/C 48/19)

(Język postępowania: grecki)

W sprawie C-96/05, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, na podstawie art. 226 WE, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: G. Braun i G. Zavvos) przeciwko Republice Greckiej (pełnomocnik: N. Dafniou), Trybunał (czwarta izba), w składzie: K. Schiemann, prezes izby, M. Ilešič (sprawozdawca) i E. Levits, sędzia; rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 15 grudnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Nie ustanawiając w przewidzianym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2001/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. zmieniającej dyrektywę 78/660/EWG, 83/349/EWG oraz 86/635/EWG w zakresie zasad oceny rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, a także banków oraz innych instytucji finansowych, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 93 z 16.4.2005.

WYROK TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 15 grudnia 2005 r.

w sprawie C-144/05 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii ⁽¹⁾**(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2002/59/WE — Brak transpozycji w przepisany terminie)**

(2006/C 48/20)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-144/05, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom

Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 30 marca 2005 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: K. Simonsson i W. Wils) przeciwko **Królestwu Belgii** (pełnomocnik: M. Wimmer), Trybunał (piąta izba), w składzie: J. Makarczyk, prezes izby, R. Silva de Lapuerta i J. Klučka (sprawozdawca), sędziowie; rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 15 grudnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Nie ustanawiając w przepisany terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2002/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiającej wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków i uchylającej dyrektywę Rady 93/75/WE, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2. Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 143 z 11.6.2005

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hof van Cassatie z dnia 6 września 2005 r. w postępowaniu karnym przeciwko Normie Kraaijenbrik

(Sprawa C-367/05)

(2006/C 48/21)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 29 września 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hof van Cassatie (Belgia) z dnia 6 września 2005 r. w postępowaniu karnym przeciwko Normie Kraaijenbrik.

Hof van Cassatie zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) Czy wykładni art. 54 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen ⁽¹⁾ z dnia 19 czerwca 1990 r. w związku z art. 71 tej Konwencji należy dokonywać w ten sposób, że przestępstwa polegające na uzyskiwaniu, posiadaniu lub wymianie na inne waluty środków pieniężnych pochodzących z handlu środkami odurzającymi (które były przedmiotem ścigania i skazania w Niderlandach jako umyślne paserstwo zgodnie z art. 416 Wetboek van Strafrecht) i które odróżniają się od przestępstw wprowadzania do obrotu w kantorach na terytorium Belgii środków pieniężnych uzyskanych w Niderlandach ze sprzedaży środków odurzających (które

to czyny są w Belgii ścigane jako paserstwo i inne czyny związane z przedmiotami pochodzącymi z przestępstwa zgodnie z art. 505 Strafwetboek) należy również traktować jako „ten sam czyn” w rozumieniu art. 54, jeżeli sędzia stwierdzi, że są one związane wspólnym zamiarem i z tego względu stanowią prawnie jeden czyn?

- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy wyrażenie „nie może być ścigana [...] za ten sam czyn” w art. 54 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen należy poddawać wykładni, zgodnie z którą, jeżeli za „ten sam czyn” uznać należy również różne czyny, związane wspólnym zamiarem i z tego względu stanowiące jeden czyn, co powoduje, że oskarżony nie może być ścigany za czyn karalny w postaci prania brudnych pieniędzy w Belgii, gdy został skazany w Niderlandach za inne czyny związane tym samym zamiarem, niezależnie od wszystkich innych czynów, które zostały popełnione w tych samych ramach czasowych, które jednak zostały ujawnione lub ścigane w Belgii dopiero po uprawomocnieniu się zagranicznego wyroku, czy też w takim przypadku sąd rozpoznający sprawę może z uwzględnieniem już orzeczonej kary dodatkowo wymierzyć karę za te czyny, z zastrzeżeniem, że sąd ten uzna orzeczoną karę za sprawiedliwą i wystarczającą w stosunku do wszystkich czynów i że suma orzeczonych kar nie przekroczy maksymalnego wymiaru najwyższej kary?

(¹) Dz.U. 2000, L 239, str. 19

Skarga wniesiona w dniu 18 listopada 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu

(Sprawa C-405/05)

(2006/C 48/22)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 18 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Sarę Pardo Quintillan, Xaviera Lewisa i Huberta van Vlieta, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Zjednoczonemu Królestwu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie zapewniając najpóźniej do dnia 31 grudnia 2000 r., by ścieki komunalne z aglomeracji Bangor, Brighton, Broadstairs, Carrickfergus, Coleraine, Donaghadee,

Larne, Lerwick, Londonderry, Margate, Newtonabbey, Omagh oraz Portrush przed odprowadzeniem były poddawane skutecznemu oczyszczaniu, Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 4 ust. 1 i 3 dyrektywy 91/271/EWG (¹).

- 2) obciążenie Zjednoczonego Królestwa kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zdaniem Komisji, Zjednoczone Królestwo, nie zapewniając, by ścieki komunalne z miast Bangor, Broadstairs, Carrickfergus, Coleraine, Londonderry, Larne, Lerwick, Margate, Newtonabbey, Omagh, Brighton, Portrush, Donaghadee oraz Bideford/Northam przed odprowadzeniem były poddane skutecznemu oczyszczaniu, naruszyło art. 4 ust. 1 i 3 dyrektywy 91/271/EWG. Ponadto, brak kontroli znaczącej rozbudowy aglomeracji Portrush, Newtonabbey, Bangor, Londonderry i Larne lub podjęcia środków niwelujących skutki takiej rozbudowy potęguje zakres naruszenia ww. przepisów dyrektywy w tych pięciu aglomeracjach.

(¹) Dyrektywa Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotycząca oczyszczania ścieków komunalnych (Dz.U. L 135, str. 40).

Odwwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba w składzie powiększonym) z dnia 21 września 2005 r. w sprawie T-306/01 Ahmed Ali Yusuf i Al Barakaat International Foundation przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Ahmeda Aliego Yusufa i Al Barakaat International Foundation w dniu 23 listopada 2005 r.

(Sprawa C-415/05 P)

(2006/C 48/23)

(Język postępowania: szwedzki)

W dniu 23 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Ahmeda Aliego Yusufa, zamieszkałego w Spånga (Szwecja) i Al Barakaat International Foundation, z siedzibą w Spånga (Szwecja), reprezentowanych przez adwokatów Leifa Silbersky'ego oraz Thomasa Olssona, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba w składzie powiększonym) z dnia 21 września 2005 r. w sprawie T-306/01 Ahmed Ali Yusuf i Al Barakaat International Foundation przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 21 września 2005 r. w sprawie T-306/01,
2. stwierdzenie nieważności rozporządzenia (WE) nr 881/2002,
3. obciążenie Rady Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd Pierwszej Instancji popełnił błąd w ocenie, uznając, że Rada miała kompetencje do przyjęcia rozporządzenia (WE) nr 881/2002 na podstawie art. 60 WE, art. 310 WE oraz art. 308 WE.

Wnoszący odwołanie twierdzą następnie, że Sąd Pierwszej Instancji błędnie uznał, że rozporządzenie (WE) nr 881/2002 spełnia postawiony w art. 249 WE wymóg zasięgu ogólnego.

Wnoszący odwołanie twierdzą ponadto, że Sąd Pierwszej Instancji niesłusznie ograniczył ocenę kwestii naruszenia przez rozporządzenie (WE) nr 881/2002 przysługujących im praw podstawowych jedynie do ustalenia, czy rezolucja Rady Bezpieczeństwa jest zgodna nadrzędnymi normami prawa międzynarodowego o charakterze *ius cogens*. Sąd Pierwszej Instancji nie zbadał zgodności rozporządzenia z prawem wspólnotowym ani zgodności wykonania rezolucji Rady Bezpieczeństwa z prawem wspólnotowym oraz prawem krajowym.

Wnoszący odwołanie dodają, że Sąd Pierwszej Instancji błędnie uznał, że przysługujące im prawo do obrony oraz prawo do skutecznego środka sądowego nie zostały naruszone przez rozporządzenie (WE) nr 881/2002.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 8 września 2005 r. w sprawach połączonych od T-295/04 do T-297/04 Centro Provincial Jóvenes de Agricultores de Jaén (ASAJA), Salvador Contreras Gila, José Ramiro López, Antonio Ramiro López, Cristobal Gallego Martínez, Benito García Burgos i Antonio Parras Rosa przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione przez Centro Provincial Jóvenes de Agricultores de Jaén (ASAJA), Salvadora Contrerasa Gilę, José Ramiro López, Antonio Ramiro López, Cristobala Gallego Martíneza, Benito Garcíę Burgosa i Antonio Parrasa Rosę w dniu 25 listopada 2005 r.

(Sprawa C-418/05 P)

(2006/C 48/24)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 25 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Centro Provincial Jóvenes de Agricultores de Jaén (ASAJA), Salvadora Contrerasa

Gili, Joségo Ramira López, Antonia Ramira López, Cristobala Gallego Martíneza, Benita Garcíę Burgosa i Antonia Parrasa Rosy, reprezentowanych przez adwokata J.F. Vázquez Medinę, od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 8 września 2005 r. w sprawach połączonych od T-295/04 do T-297/04 Centro Provincial Jóvenes de Agricultores de Jaén (ASAJA), Salvador Contreras Gila, José Ramiro López, Antonio Ramiro López, Cristobal Gallego Martínez, Benito García Burgos i Antonio Parras Rosa przeciwko Radzie Unii Europejskiej.

Wnoszący odwołanie zwracają się do Trybunału o:

1. uchylenie w całości wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (trzecia izba) z dnia 8 września 2005 r. z powodu naruszenia prawa wspólnotowego, art. 173 traktatu WE;
2. uwzględnienie w całości, przedstawionych w pierwszej instancji, żądań co do istoty sporu, gdyż pozostają one w zgodzie ze wspólnotowym porządkiem prawnym;
3. obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

— Naruszenie art. 173 traktatu WE

Wnoszący odwołanie twierdzą, że mają czynną legitymację procesową w postępowaniu o stwierdzenie nieważności, ponieważ ich indywidualna sytuacja prawna różni się oczywiście i całkowicie od sytuacji prawnej innych plantatorów oliwek.

Są oni właścicielami drzew oliwnych zasadzonych w 1998 r. i wszyscy oni wyprodukowali zero kilogramów oliwek w trakcie roku gospodarczego 1999 r. Są to okoliczności, które są im wspólne i odróżniają ich od reszty sektora uprawy oliwek.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 13 września 2005 r. w sprawie T-53/02, Ricosmos B.V. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Ricosmos B.V. w dniu 28 listopada 2005 r.

(Sprawa C-420/05 P)

(2006/C 48/25)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 28 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Ricosmos B.V., reprezentowanej przez kancelarię adwokacką Hertoghs advocaten-belastingkunden, z siedzibą w Bredzie [Parkstraat 8 (4818 SK)](Niderlandy) od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (pierwsza izba) z dnia 13 września 2005 r. w sprawie T-53/02, Ricosmos B.V. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 13 września 2005 r.;
- uwzględnienie wniesionego w pierwszej instancji wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji REM09/00 z dnia 16 listopada 2001 r. stwierdzającej bezzasadność umorzenia należności celnych na rzecz wnoszącej odwołanie;
- ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swego odwołania od ww. wyroku, wnosząca odwołanie powołuje następujące zarzuty:

1. Wnosząca odwołanie uważa, że Sąd dokonał błędnej, a w każdym razie zbyt zawężającej wykładni art. 905-909 rozporządzenia wykonawczego do Wspólnotowego Kodeksu Celnego⁽¹⁾, dotyczących procedury zwrotu i umorzenia należności celnych. Zasada pewności prawa wymaga bowiem, by w danym przypadku można było przewidzieć sytuację prawną spółki Ricosmos. Zdaniem spółki Ricosmos wymóg ten w niniejszej sprawie nie został spełniony ponieważ spółka ta nie mogła zostać poinformowana o zawieszeniu postępowania. Ponadto Sąd przyjął zbyt ograniczoną koncepcję prawa do obrony dokonując zbyt wąskiej wykładni prawa do terminowego i pełnego dostępu do akt sprawy (dotyczy to akt krajowych organów celnych jak i akt Komisji).
2. Ponadto, zdaniem wnoszącej odwołanie, orzeczenie Sądu nie jest zgodne z prawem wspólnotowym. Wnosząca odwołanie uważa, że zgodnie z zasadą pewności prawa, kryteria umożliwiające ustalenie braku ewidentnego zaniedbania powinny być jasne i precyzyjne. Z racji tego, że pojęcie „ewidentne zaniedbanie” ma relatywnie elastyczny charakter, kryteria te powinny być co do zasady interpretowane w sposób ścisły i indywidualny. Zaniedbanie musi być ewidentne i zasadnicze, oraz przyczynowo związane ze szczególną okolicznością, której wystąpienie zostało stwierdzone. Ponadto w niniejszej sprawie Sąd Pierwszej Instancji niesłusznie pominął bądź uwzględnił w stopniu niewystarczającym stopniu wagę złożoności regulacji prawnej i związane z tą regulacją doświadczenie zawodowe wnoszącej odwołanie, a także dokonał niewłaściwej, lub zbyt formalistycznej, wykładni prawnej liczby obowiązków ciążyących na wnoszącej odwołanie.

3. Poza tym, wnosząca odwołanie uważa, że Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, a także, że Sąd nie uwzględnił nowych okoliczności, w świetle których należności celne nie powinny być zostać pobierane, bądź też uczynił to w stopniu niewystarczającym.
4. Wreszcie, wnosząca odwołanie uważa, że Sąd ustalił w sposób niewłaściwy, a w każdym razie niepełny, okoliczności faktyczne znajdujące się u podstaw sporu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-422/05)

(2006/C 48/26)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 28 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Franka Benyona i Mikko Huttunena, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Belgii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że wydając dekret królewski z dnia 14 kwietnia 2002 r. regulujący ruch w porze nocnej niektórych cywilnych poddźwiękowych samolotów odrzutowych, Królestwo Belgii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy dyrektywy (WE) 2002/30⁽¹⁾ i art. 10 akapit drugi Traktatu WE w związku z art. 249 § 3 Traktatu;
- 2) obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przepisy dekretu określają typy samolotów, które nie mogą wykonywać operacji na lotniskach belgijskich pomiędzy godzinami 23 a 6. Bazując na poziomie ciśnienia akustycznego dekret królewski posługuje się innym podejściem niż przyjęte w dyrektywie 2002/300/WE, opierającym się na procedurze certyfikacyjnej. Podejście to odpowiada podejściu z rozporządzenia 925/1999/EWG, uchylonego dyrektywą 2002/30/WE.

Zgodnie z art. 16 dyrektywy 2002/30/WE, która weszła w życie z dniem 28 marca 2002 r., Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania tej dyrektywy najpóźniej do dnia 28 września 2003 r. Belgijski dekret królewski został wydany przed upływem terminu na transpozycję dyrektywy. Komisja przywołuje orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości, zgodnie z którym z art. 10 w związku z art. 249 Traktatu WE i przepisów samej dyrektywy wynika, iż w terminie na transpozycję dyrektywy Państwa Członkowskie winny powstrzymać się od przyjmowania wszelkich przepisów, które mogłyby poważnie utrudnić osiągnięcie rezultatów przewidzianych w dyrektywie. Bazując na zgola odmiennym niż w dyrektywie podejściu do kwestii ograniczeń w eksploatacji, zmierzającym do wycofania cywilnych poddźwiękowych samolotów odrzutowych objętych ponowną certyfikacją, dekret królewski poważnie utrudnia osiągnięcie celów przewidzianych w dyrektywie.

(¹) Dz.U. L 85, z 28.3.2002, str. 40

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-423/05)

(2006/C 48/27)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 29 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez A. Caeiroso i M. Konstantinidisa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczenia w Luksemburgu, przeciwko Republice Francuskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, iż nie podejmując wszelkich niezbędnych kroków:
 - w celu zapewnienia, aby odpady były odzyskiwane i unieszkodliwiane bez narażania zdrowia ludzkiego oraz bez szkody dla środowiska, w szczególności w celu zakazania porzucania, składowania lub niekontrolowanego unieszkodliwiania odpadów;
 - by każdy posiadacz odpadów oddawał je prywatnemu lub publicznemu podmiotowi zbierającemu odpady lub przedsiębiorstwu prowadzącemu działalność w zakresie unieszkodliwiania i odzysku lub sam zapewniał ich odzysk lub unieszkodliwiania zgodnie z przepisami

dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów (¹);

- by zakłady lub przedsiębiorstwa prowadzące działalność w zakresie unieszkodliwiania odpadów działały na podstawie zezwolenia właściwych władz;
- by w odniesieniu do składowisk objętych zezwoleniem lub już działających przed upływem terminu na transpozycję dyrektywy Rady 99/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (²), tzn. do dnia 16 lipca 2002 r., podmioty zarządzające składowiskami przygotowały i przedstawiły przed dniem 16 lipca 2002 r. właściwym władzom na celu zatwierdzenia plan zagospodarowania terenu z uwzględnieniem czynników dotyczących warunków uzyskania zezwolenia, jak również wszelkich środków korygujących, które uznają za niezbędne, by w następstwie przedstawienia planu zagospodarowania właściwe władze mogły podjąć ostateczną decyzję w przedmiocie dalszego działania składowisk, przystępując niezwłocznie do zamknięcia składowisk, które nie uzyskały zezwolenia na dalsze prowadzenie działalności lub wydając zezwolenie na przeprowadzenie niezbędnych prac, określając tym samym okres przejściowy na wykonanie planu, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 4, 8 i 9 powołanej wyżej dyrektywy 75/442/EWG, zmienionej dyrektywą 91/156/WE (³) i art. 14 lit. a), b) i c) dyrektywy 99/31/WE.

2. obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, iż tolerując funkcjonowanie we Francji licznych nielegalnych i nie podlegających kontroli składowisk odpadów i nie podejmując wszelkich niezbędnych kroków w celu zapewnienia, by odpady były unieszkodliwiane bez narażania zdrowia ludzkiego oraz bez szkody dla środowiska, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom wyrażonym w art. 4, 8 i 9 dyrektywy 75/442/EWG w sprawie odpadów, zmienionej dyrektywą 91/156/EWG. Władze francuskie nie kwestionują tych uchybień, nie zgadzają się jednak z liczbą nielegalnych składowisk odpadów wskazaną przez Komisję utrzymując, iż wpływ tych składowisk na środowisko jest niewielki, a nielegalne składowiska przyjmują jedynie odpady zielone, gruz i odpady w postaci sprzętu gospodarstwa domowego.

Informacje przekazane przez władze francuskie nie są wystarczające, by ocenić zgodność systemu zezwoleń z wymogami art. 9 dyrektywy 75/442/EWG: składowiska, których powierzchnia jest mniejsza niż 100 m², a wysokość mniejsza niż 2 m, tak jak i odzysk tych odpadów nie jest przedmiotem zezwolenia. Wykładnia przyjęta przez władze francuskie, zgodnie z którą jedynie składowiska prowadzone bez zezwolenia przez gminy są nielegalne jest niewłaściwa, gdyż osoba fizyczna może również prowadzić składowisko odpadów bez zezwolenia.

Posiadając informacje, które zostały jej przekazane, Komisja może jedynie zakładać, iż wbrew temu co przewiduje art. 14 dyrektywy 99/31/WE, zakłady lub przedsiębiorstwa, które prowadzą działalność w zakresie unieszkodliwiania odpadów nie posiadając zezwolenia nie przygotowały ani nie przedstawiły przed dniem 16 lipca 2002 r. właściwym władzom w celu zatwierdzenia planu zagospodarowania każdego nielegalnego lub nie podlegającego kontroli składowiska odpadów. Składowisko, które nie może zostać dostosowane do wymogów powołanej wyżej dyrektywy winno być niezwłocznie zamknięte. Funkcjonowanie nielegalnych składowisk odpadów bez planu zagospodarowania i bez zezwolenia stanowi naruszenie art. 14 dyrektywy 99/31/WE.

(¹) Dz.U. L 194, z 25.07.1975, str. 39.

(²) Dz.U. L 182, z 16.07.1999, str. 1.

(³) Dz.U. L 78, z 26.03.1991, str. 32.

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-425/05)

(2006/C 48/28)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 29 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Ulricha Wölke'a i Michaela Shottera, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Irlandii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie dostarczając informacji na temat bromku metylu wymienionego w art. 4 ust. 2 ppkt iii), halonów wymienionych w art. 4 ust. 4 ppkt iv) i art. 5 ust. 3 oraz informacji na temat harmonogramu i wyników wrywkowych kontroli w zakresie przywozu substancji regulowanych, o których mowa w art. 20 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, Irlandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 4 ust. 2 ppkt iii), art. 4 ust. 4 ppkt iv), art. 5 ust. 3 i art. 20 ust. 3 tego rozporządzenia;
2. obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Artykuł 4 ust. 2 ppkt iii), art. 4 ust. 4 ppkt iv), art. 5 ust. 3 i art. 20 ust. 3 rozporządzenia ustanawiają obowiązek przekazy-

wania Komisji informacji dotyczących podstawowych kwestii regulowanych przez rozporządzenie. Przekazywanie tych informacji — tj. sprawozdań rocznych dotyczących bromku metylu i halonów oraz harmonogramu i wyników wrywkowych kontroli w zakresie przywozu substancji regulowanych — jest istotne dla osiągnięcia celów wyznaczonych przez to rozporządzenie oraz dla realizacji zobowiązań przyjętych przez Wspólnotę Europejską na podstawie Konwencji Wiedeńskiej o ochronie warstwy ozonowej i Protokołu montrealskiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, do których Wspólnota przystąpiła na podstawie decyzji Komisji 88/540/EWG (²).

Irlandia do tej pory nie przekazała wymaganych informacji zgodnie z ww. artykułami rozporządzenia.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (Dz.U. L 244 z 29.09.2000 r., str. 1)

(²) Dz.U. L 297 z 31.10.1998 r., str.8

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba) z dnia 5 października 2005 r. w sprawach połączonych T-366/03 i T-235/04 wniesione przez Land Oberösterreich w dniu 7 grudnia 2005 r.

(Sprawa C-439/05 P)

(2006/C 48/29)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 7 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Land Oberösterreich, reprezentowanego przez adwokata Dr. Franza Mittendorfera, Europaplatz 7, A-4020 Linz, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 5 października 2005 r. w sprawach połączonych T-366/03 i T-235/04.

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba) z dnia 5 października 2005 r. w sprawach połączonych T-366/03 i T-235/04 Land Oberösterreich (kraj związkowy Górna Austria) i Republika Austrii, strony skarżące, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, strona pozwana (¹), w sprawie ze skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2003/653/WE z dnia 2 września 2003 r. w sprawie przepisów krajowych dotyczących zakazu stosowania organizmów genetycznie zmodyfikowanych w kraju związkowym Górna Austria, notyfikowanych przez Republikę Austrii na podstawie art. 95 ust. 5 WE (²);

- stwierdzenie nieważności wspomnianej decyzji Komisji lub ewentualnie skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty:

Land Oberösterreich jako podstawy odwołania podnosi błąd proceduralny oraz naruszenie prawa wspólnotowego przez Sąd Pierwszej Instancji.

Zaskarżony wyrok w ramach analizy zarzutu „naruszenia traktatu” zajmuje się jedynie kryterium „specyficznego problemu”; pozostałe kryteria art. 95 ust. 5 WE w ogóle nie są badane. Mimo szczegółowo udokumentowanych, popartych liczbami argumentów wnoszącej odwołanie zawartych w skardze, Sąd nie zajął się jednak kwestią „specyficznego problemu” z dokładnością, która byłaby odpowiednia dla jej znaczenia dla wyniku postępowania. Sąd nie dostrzegł, że specyficzny problem polega na niemożności wprowadzenia zwykłych środków koegzystencji z powodu silnie rozdrobnionej struktury rolnictwa w Górnej Austrii z niezwykle wysokim udziałem gospodarstw ekologicznych. Zaniechanie szczegółowego rozpatrzenia podniesionych w tym względzie argumentów stanowi zdaniem wnoszącego odwołanie naruszenie obowiązku uzasadnienia wyroku przez Sąd, co stanowi wadę proceduralną.

Komisja wydała decyzję nie dając Land Oberösterreich względnie Republice Austrii możliwości zajęcia stanowiska wobec jedynego dowodu w postępowaniu, to jest oświadczenia Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności. W zaskarżonym wyroku Sąd dochodzi do wniosku, że argumenty przyjęte przez Trybunał w odniesieniu do art. 95 ust. 4 WE, na podstawie których Trybunał odrzucił obowiązywanie zasady kontradiktoryjności w postępowaniu na podstawie art. 95 ust. 4 WE, można zastosować analogicznie do postępowania na podstawie art. 95 ust. 5 WE. Wnoszący odwołanie sprzeciwia się takiemu stanowisku prawnemu. Nie można pominąć, że powoływane w zaskarżonym wyroku wyroki Trybunału wydane zostały jeszcze na podstawie ówczesnego art. 100a traktatu WE, który nie zawierał rozróżnienia między utrzymaniem istniejących i wprowadzeniem nowych przepisów Państw Członkowskich. Land Oberösterreich stoi ponadto na stanowisku, że prawo do przedstawienia stanowiska stanowi fundamentalną zasadę proceduralną, której obowiązywanie nie powinno być niepotrzebnie ograniczane również ze względów ekonomii procesowej. Już z tego powodu należy zatem stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 296 z 26.11.2005 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 230, str. 34

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem tribunal de première instance de Bruxelles z dnia 7 grudnia 2005 r. w sprawie Procureur du Roi — Strony cywilne: Union des Dentistes et Stomatologues de Belgique, U.P.R i Jean Totolidis przeciwko Ioannisowi Doulamisowi

(Sprawa C-446/05)

(2006/C 48/30)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 14 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem tribunal de première instance de Bruxelles z dnia 7 grudnia 2005 r. w sprawie Procureur du Roi — Strony cywilne: Union des Dentistes et Stomatologues de Belgique, U.P.R i Jean Totolidis przeciwko Ioannisowi Doulamisowi.

Tribunal de première instance de Bruxelles zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy art. 81 WE w związku z art. 3 ust. 1 lit. g) WE oraz art. 10 akapit drugi WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie ustawie krajowej, w tym przypadku ustawie z dnia 15 kwietnia 1958 r. dotyczącej reklamy w zakresie opieki dentystycznej, która zakazuje (jakimkolwiek podmiotom i) podmiotom świadczącym usługi w zakresie opieki dentystycznej, w ramach wolnego zawodu lub gabinetu dentystycznego, dostarczania — pośredniego lub bezpośredniego — jakiegokolwiek reklamy w zakresie opieki dentystycznej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour d'appel de Paris z dnia 18 listopada 2005 r. w sprawie Thomson Multimedia Sales Europe przeciwko Administration des Douanes et Droits Indirects

(Sprawa C-447/05)

(2006/C 48/31)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 16 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour d'appel de Paris z dnia 18 listopada 2005 r. w sprawie Thomson Multimedia Sales Europe przeciwko Administration des Douanes et Droits Indirects.

Cour d'appel de Paris zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy załącznik 11 do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ⁽¹⁾ jest sprzeczny z art. 24 rozporządzenia Rady nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽²⁾ i w związku z tym nieważny, jako że stosowanie tego załącznika prowadzi do stwierdzenia, że odbiornik telewizyjny wyprodukowany w Polsce, w okolicznościach wskazanych w dokumentach postępowania, ma pochodzenie koreańskie?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253, str 1)

⁽²⁾ Dz.U. 302, str 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour d'appel de Paris z dnia 18 listopada 2005 r. w sprawie Société Vestel France przeciwko Administration des Douanes et Droits Indirects

(Sprawa C-448/05)

(2006/C 48/32)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 16 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour d'appel de Paris z dnia 18 listopada 2005 r. w sprawie Société Vestel France przeciwko Administration des Douanes et Droits Indirects.

Cour d'appel de Paris zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy załącznik 11 do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ⁽¹⁾ jest sprzeczny z art. 24 rozporządzenia Rady nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽²⁾ i w związku z tym nieważny, jako że stosowanie tego załącznika prowadzi do stwierdzenia, że odbiornik telewizyjny wyprodukowany w Turcji, w okolicznościach wskazanych w dokumentach postępowania, ma pochodzenie chińskie?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253, str 1)

⁽²⁾ Dz.U. 302, str 1

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-452/05)

(2006/C 48/33)

(Język postępowania: francuski.)

W dniu 19 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez S. Pardo Quintillán i F. Simonetti, działające w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie zapewniając minimalnego zmniejszenia całkowitego ładunku ścieków doprowadzanych do wszystkich oczyszczalni ścieków komunalnych na swym obszarze o co najmniej 75 % całkowitej ilości fosforu i o co najmniej 75 % całkowitej ilości azotu, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 5 ust. 4 dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych ⁽¹⁾;
2. obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W 1999 r. Luksemburg wskazał, iż zamiast stosowania bardziej rygorystycznego oczyszczania ścieków komunalnych na swoim obszarze wybiera, na podstawie art. 5 ust. 4, całościową ocenę stopnia zmniejszenia ilości fosforu i azotu na obszarze wszystkich miast luksemburskich.

Jednakże, stosownie do ostatnich danych procentowych dotyczących zmniejszenia całkowitego ładunku ścieków doprowadzanych do wszystkich oczyszczalni ścieków komunalnych przesłanych przez Luksemburg, warunki stosowania art. 5 ust. 4 nie zostały spełnione.

W związku z powyższym, Komisja jest zmuszona uznać, iż władze luksemburskie nie dowiodły, że nastąpiło minimalne zmniejszenie całkowitego ładunku ścieków doprowadzanych do wszystkich oczyszczalni ścieków komunalnych w odniesieniu do fosforu i do azotu, o co najmniej 75 %, a zatem warunki stosowania art. 5 ust. 4 nie zostały spełnione.

⁽¹⁾ Dz.U. L 153, str. 40.

**Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2005 r. przez
Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu
Belgii**

(Sprawa C-459/05)

(2006/C 48/34)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 23 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez H. Stovlbaeka i D. Maidani, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Belgii.

Komisja wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy lub ewentualnie nie informując o nich Komisji, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy dyrektywy 2001/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 maja 2001 r. zmieniającej dyrektywy Rady 89/48/EWG i 92/51/EWG w sprawie ogólnego systemu uznawania kwalifikacji zawodowych oraz dyrektywy Rady 77/452/EWG, 77/453/EWG, 78/686/EWG, 78/687/EWG, 78/1026/EWG, 78/1027/EWG, 80/154/EWG, 80/155/EWG, 85/384/EWG, 85/432/EWG, 85/433/EWG i 93/16/EWG dotyczące zawodów pielęgniarstwa ogólnej, lekarza dentysty, lekarza weterynarii, położnej, architekta, farmaceuty i lekarza (¹).
- 2) obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgodnie z art. 16 ust. 1 dyrektywy 2001/19 Państwa Członkowskie były zobowiązane do wprowadzenia w życie przepisów niezbędnych do wykonania tej dyrektywy przed dniem 1 stycznia 2003 r. i niezwłocznego powiadomienia o tym Komisji.

Komisja stwierdziła, że Królestwo Belgii nie przyjęło dotychczas wszystkich przepisów niezbędnych dla wypełnienia tego zobowiązania, a w każdym razie nie poinformowało o nich Komisji.

(¹) Dz.U. L 206, str. 1

**Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2005 r. przez
Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu
Danii**

(Sprawa C-461/05)

(2006/C 48/35)

(Język postępowania: duński)

W dniu 23 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez G. Wilmsa i H.C. Støvlbaeka działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Danii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że odmawiając obliczenia i zapłaty środków własnych, które nie zostały pobrane ze względu na bezcłowy przywóz sprzętu wojskowego oraz odmawiając zapłaty odsetek za zwłokę od kwoty środków własnych, które nie zostały udostępnione Komisji, Królestwo Danii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążą na mocy art. 2, 9, 10 i 11 rozporządzenia nr 1552/89 w zakresie dotyczącym okresu do dnia 31 marca 2000 r. i na mocy art. 2, 9, 10 i 11 rozporządzenia nr 1150/2000 po tej dacie,
2. obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja jest zdania, że Dania uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy art. 2, 9, 10 i 11 rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1552/89 w zakresie dotyczącym okresu do dnia 31 marca 2000 r. włącznie i na mocy art. 2, 9, 10 i 11 rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1150/2000 w zakresie dotyczącym okresu od dnia 1 czerwca 2000 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. ze względu na brak zapłaty środków własnych w związku z przywozem sprzętu wojskowego.

To naruszenie Traktatu trwało do dnia wejścia w życie rozporządzenia (WE) nr 150/2003, czyli do dnia 1 stycznia 2003 r. Zgodnie z tym rozporządzeniem, stosowanie cel przywozowych na niektóre rodzaje sprzętu wojskowego może być od tego dnia zawieszane pod wyszczególnionymi warunkami.

Zdaniem Komisji, Państwo Członkowskie, które nie zastosowało się do przepisów prawa wspólnotowego w zakresie cel, co doprowadziło do utraty środków własnych, jest zobowiązane do zapłaty na rzecz Wspólnoty kwoty odpowiadającej tej stracie. Zgodnie z art. 11 rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1552/89 oraz zgodnie z art. 11 rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1150/2000, możliwe jest również nałożenie odsetek za zwłokę.

Na podstawie art. 2, 9, 10 i 11 rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1552/89 i na podstawie art. 2, 9, 10 i 11 rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1150/2000, władze duńskie powinny były w przepisany termin obliczyć i odpowiednio zaksięgować kwotę należności przywozowych zgodnie z art. 217 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Celnego oraz udostępnić te kwoty Komisji.

Komisja uważa, że pomimo wezwań, Dania nie przeprowadziła obliczeń koniecznych do ustalenia tych kwot, które nie zostały zapłacone na rzecz Wspólnoty jako środki własne ze względu na naruszenie Traktatu powstałe w roku 1998.

Komisja podnosi również, że kwoty odpowiadające niniejszemu długowi celnemu nie zostały udostępnione Komisji przed dniem 31 marca 2002 r.

Komisja podnosi zatem, że nie ustalając środków własnych w odniesieniu do przywozu sprzętu wojskowego i nie udostępniając tych środków Komisji, Dania uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2, 9, 10 i 11 rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1552/89 i na podstawie art. 2, 9, 10 i 11 rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1150/2000.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-463/05)

(2006/C 48/36)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 22 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Dominique Maidani i Wouteru Wilsa, działających w charakterze pełnomocników, przeciwko Królestwu Niderlandów.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2002/47/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 czerwca 2002 r. w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych, a w każdym razie nie powiadamiając o tych przepisach Komisji, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy;
- 2) obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Artykuł 11 dyrektywy 2002/47/WE stanowi, że Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 27 grudnia 2003 r. i niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Komisja stwierdza, że Królestwo Niderlandów dotychczas nie przyjęło tych przepisów, a w każdym razie nie powiadomiło o nich Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 168 z 2002, str. 43.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 25 października 2005 r. w sprawie T-38/02 Groupe Danone przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Groupe Danone w dniu 4 stycznia 2006 r.

(Sprawa C-3/06 P)

(2006/C 48/37)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 4 stycznia 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Groupe Danone, reprezentowanej przez A. Wincklera i S. Sorinasa, avocats, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 25 października 2005 r. w sprawie T-38/02 Groupe Danone przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- częściowe uchylenie, na podstawie art. 225 ust. 1 WE oraz art. 61 Statutu, wyroku Sądu z dnia 25 października 2005 r. w sprawie T-38/02 Groupe Danone przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, w zakresie w jakim (i) oddala on zarzut oparty na nieuzasadnionym uwzględnieniu w odniesieniu do wnoszącej odwołanie okoliczności obciążającej w postaci powtarzania się naruszenia oraz (ii) zmienia sposób obliczenia grzywny zastosowany przez Komisję;
- przychylenie się do żądań przedstawionych przez Groupe Danone w pierwszej instancji w odniesieniu do zarzutu opartego na nieuzasadnionym uwzględnieniu okoliczności obciążającej w postaci powtarzania się naruszenia, i w konsekwencji obniżenie, na podstawie art. 229 WE i art. 17 rozporządzenia nr 17⁽¹⁾, kwoty grzywny nałożonej przez Komisję;
- obniżenie, na podstawie art. 229 WE i art. 17 rozporządzenia nr 17, kwoty grzywny proporcjonalnie do dokonanego przez Sąd zmniejszenia obniżki ze względu na okoliczności łagodzące;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Na poparcie niniejszego odwołania wnosząca odwołanie podnosi pięć zarzutów mających na celu częściowe uchylenie zaskarżonego wyroku. Zarzuty te oparte są, po pierwsze, na dokonanej przez Sąd błędnej ocenie wyrażenia „powtarzające się”, a po drugie, na oczywistej niezgodności z prawem zmiany sposobu obliczania grzywny, która spowodowała zmniejszenie obniżki grzywny przyznanej ze względu na okoliczności łagodzące, a w konsekwencji zwiększenie kwoty grzywny w porównaniu z kwotą otrzymaną w przypadku, gdyby Sąd obniżył zwiększenie ze względu na okoliczności obciążające z 50 % do 40 % bez zmiany sposobu obliczania grzywny zastosowanego przez Komisję.

Na poparcie swojej argumentacji dotyczącej błędnej oceny wyrażenia „powtarzające się” wnosząca odwołanie podnosi trzy odrębne zarzuty:

- W zarzucie pierwszym wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył zasadę *nullum crimen, nulla poena sine lege* oraz wynikającą z niej zasadę niedziałania wstecz surowych przepisów karnych, zatwierdzając zwiększenie grzywny wymierzonej skarżącej ze względu na okoliczność obciążającą w postaci powtarzającego się naruszenia bez wyraźnej i wystarczająco przewidywalnej podstawy prawnej.
- W zarzucie drugim wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd błędnie zastosował zasadę pewności prawa poprzez nieograniczenie w czasie stosowania przepisu o powtarzaniu się naruszenia, niezgodnie z orzecznictwem Trybunału.
- W zarzucie trzecim wnosząca odwołanie podnosi wreszcie, że Sąd uzasadnił swój wyrok w sposób wewnętrznie sprzeczny, co stanowi brak uzasadnienia w przedmiocie oceny związku między powtarzającym się naruszeniem i koniecznością zapewnienia wystarczająco odstraszącego skutku grzywny.

Skarżąca podnosi następnie dwa zarzuty na poparcie swojej argumentacji dotyczącej oczywistej niezgodności z prawem orzeczonego przez Sąd zwiększenia kwoty grzywny w następstwie odmiennego zastosowania współczynnika korygującego z tytułu okoliczności łagodzących. Zarzut główny dotyczy nadużycia władzy, braku kompetencji oraz naruszenia art. 229 WE i art. 230 WE, których — zdaniem wnoszącej odwołanie — dopuścił się Sąd. Zarzut ten jest podzielony na dwie części.

- Część pierwsza zarzutu opiera się na naruszeniu zakresu kompetencji przysługujących Sądowi na mocy art. 229 WE i art. 230 WE poprzez zmianę decyzji Komisji w zakresie sposobu obliczenia grzywny.
- W drugiej części zarzutu skarżąca zarzuca, że Sąd orzekł *ultra petita*, stosując inaczej procentową obniżkę podstawowej kwoty grzywny ze względu na okoliczności łagodzące, a w konsekwencji, zwiększając kwotę grzywny wymierzonej wnoszącej odwołanie.

Tytułem żądania ewentualnego wnosząca odwołanie podnosi kolejny zarzut oparty na naruszeniu prawa do obrony oraz zasady niedziałania kar wstecz. W opinii wnoszącej odwołanie Sąd, nie poddając pod dyskusję swego zamiaru zmiany sposobu obliczenia grzywny i zwiększenia kwoty grzywny w ramach postępowania kontradiktoryjnego, naruszył w istocie podstawową zasadę prawa wspólnotowego, co konkretnie wywarło wpływ na możliwości obrony wnoszącej odwołanie. Wnosząca odwołanie dodaje, że Sąd zastosował również ze skutkiem wstecznym orzecznictwo z 2003 r. wyjaśniające sposób stosowania współczynnika z tytułu okoliczności łagodzących w sposobie obliczania grzywny do decyzji w sprawie „belgijskiego piwa” z 2001 r.

(¹) Rozporządzenie Rady nr 17, pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. 85 i 86 Traktatu (Dz.U. 13 z 21.2.1962, str. 204).

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 26 października 2005 r. w sprawie T-124/04 J. Ouariachi przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione przez J. Ouariachi'ego w dniu 4 stycznia 2006 r.

(Sprawa C-4/06 P)

(2006/C 48/38)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 4 stycznia 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie J. Ouariachi'ego, reprezentowanego przez L. Duponga, avocat, od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 26 października 2005 r. w sprawie T-124/04 J. Ouariachi przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz
- zarządzenie wszelkich środków dowodowych, umożliwiających udowodnienie nieprawdziwości oświadczenia L. Charlesa, jego ogólnego zachowania w związku z uprowadzeniem dzieci wnoszącego odwołanie oraz związek pomiędzy nieprawdziwymi informacjami i wydaniem wizy dla dzieci wnoszącego odwołanie przez władze sudańskie w celu umożliwienia ich uprowadzenia, m.in.:
- wezwanie do osobistego stawienia L. Charlesa;

- zażądanie informacji od Delegacji Unii Europejskiej w Chartumie;
- zażądanie przedstawienia dokumentów, które pani Ronda złożyła w konsulacie Sudanu w Rabacie w celu uzyskania wizy dla siebie i dzieci;
- wszelkich innych środków służących ustaleniu prawdy;
- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną
- zasądzenie od Komisji na rzecz wnoszącego odwołanie zryczałtowanej kwoty w wysokości 100 000 EUR tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za poniesione przez niego szkody i doznaną krzywdę.
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie, posiadający obywatelstwo hiszpańskie i marokańskie, wnosi o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia za poniesione przez niego szkody i doznaną krzywdę w związku z czynem niedozwolonym L. Charelsa, byłego doradcy Delegacji Unii Europejskiej w Chartumie (Sudan), popełnionym w ramach wykonywanej przez niego funkcji, w szczególności w formie złożenia sfałszowanych dokumentów: sfałszowanego oficjalnego zaproszenia Delegacji Unii Europejskiej w Chartumie, które umożliwiło wydanie wizy dla byłej żony i dzieci wnoszącego odwołanie przez konsulat Sudanu w Rabacie (Maroko), co stanowi międzynarodowe uprowadzenie dzieci wnoszącego odwołanie.

Wnoszący odwołanie uważa, że Sąd Pierwszej Instancji niesłusznie odrzucił skargę odszkodowawczą jako niedopuszczalną, nie zarzadzając uprzednio postępowania dowodowego i nie wyjaśniając

- kwestii zawinienia w zachowaniu L. Charlesa
- bezpośredniego związku pomiędzy tym zawinionym zachowaniem a okolicznością, że władze sudańskie zostały oszukane i wydały wizę dzieciom, mimo braku zgody ich ojca (tzn. wnoszącego odwołanie).

Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-13/06)

(2006/C 48/39)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 11 stycznia 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Dimitrisa Triantafillou, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Greckiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że obejmując podatkiem VAT usługi w zakresie pomocy w razie awarii pojazdu drogowego, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 13 część B lit. a) szóstej dyrektywy⁽¹⁾.
- 2) obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Komisja twierdzi, że choć grecka organizacja ELPA świadcząca usługi pomocy drogowej (Elliniki Leschi Aftokinitou kai Periigiseon, Grecki Klub Samochodowy i Turystyczny) nie jest objęta podmiotowym zakresem stosowania dyrektyw w sprawie ubezpieczeń, to wykonuje ona działalność ubezpieczeniową w rozumieniu art. 13 część B lit. a) szóstej dyrektywy.

Komisja wskazuje na inne wersje językowe dyrektywy oraz na:

- zasadę neutralności podatku VAT, która wymaga, by taka sama działalność była opodatkowana w ten sam sposób, bez względu na podmiot, który ją wykonuje,
- okoliczność, że wykładni pojęcia „ubezpieczenie” dokonuje się w orzecznictwie (wyrok w sprawie C-349/96 CPP) w ten sposób, że obejmuje pomoc w razie awarii pojazdu drogowego,
- odrębność przepisów podatkowych od innych przepisów wspólnotowych (dyrektyw w sprawie ubezpieczeń),
- okoliczność, że działalność ubezpieczycieli w zakresie pomocy drogowej jest objęta zakresem stosowania dyrektywy ubezpieczeniowej 73/239 (zmienionej dyrektywą 84/641).

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, 13.6.1977, str. 1.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2005 r.
— FIAMM i FIAMM Technologies przeciwko Radzie i Komisji**

(Sprawa T-69/00) ⁽¹⁾

([Odpowiedzialność pozaumowna Wspólnoty — Niezgodność wspólnotowego reżimu przywozu bananów z regulami Światowej Organizacji Handlu (WTO) — Wprowadzenie przez Stany Zjednoczone Ameryki na podstawie upoważnienia udzielonego przez WTO środków odwetowych w postaci dodatkowego cła na przywóz ze Wspólnoty — Decyzja Organu Rozstrzygania Sporów WTO — Skutki prawne — Odpowiedzialność Wspólnoty w braku bezprawnego zachowania jej organów — Związek przyczynowo-skutkowy — Nienormalny i szczególnie charakter szkody])

(2006/C 48/40)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Fabbrica italiana accumulatori motocarri Montecchio SpA (FIAMM), (Montecchio Maggiore, Włochy) i Fabbrica italiana accumulatori motocarri Montecchio Technologies, Inc. (FIAMM Technologies) (East Haven, Delaware, Stany Zjednoczone) [przedstawiciele: adwokaci I. Van Bael, A. Cevese oraz F. Di Gianni]

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej [przedstawiciele: G. Maganza, J. Huber, F. Ruggeri Laderchi oraz S. Marquardt, pełnomocnicy] i Komisja Wspólnot Europejskich [przedstawiciele: początkowo P. Kuijper, L. Gussetti, V. Di Bucci, C. Brown oraz E. Righini, a następnie P. Kuijper, L. Gussetti, V. Di Bucci oraz E. Righini, pełnomocnicy]

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Królestwo Hiszpanii [przedstawiciele: początkowo R. Silva de Lapuerta, a następnie E. Braquehais Conesa, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Skarga o naprawienie szkody, która miała powstać w wyniku wprowadzenia przez Stany Zjednoczone Ameryki na podstawie upoważnienia udzielonego przez Organ Rozstrzygania Sporów Światowej Organizacji Handlu (WTO) dodatkowego cła na przywóz produkowanych przez skarżące akumulatorów stacjonarnych w następstwie stwierdzenia niezgodności wspólnotowego reżimu przywozu bananów z układami, uzgodnieniami i porozumieniami załączonymi do Porozumienia ustanawiającego WTO

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżące zostają obciążone własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Radę i Komisję.

- 3) Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 135 z 13.5.2000

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2005 r.
— Laboratoire du Bain przeciwko Radzie i Komisji**

(Sprawa T-151/00) ⁽¹⁾

([Odpowiedzialność pozaumowna Wspólnoty — Niezgodność wspólnotowego reżimu przywozu bananów z regulami Światowej Organizacji Handlu (WTO) — Wprowadzenie przez Stany Zjednoczone Ameryki na podstawie upoważnienia udzielonego przez WTO środków odwetowych w postaci dodatkowego cła na przywóz ze Wspólnoty — Decyzja Organu Rozstrzygania Sporów WTO — Skutki prawne — Odpowiedzialność Wspólnoty w braku bezprawnego zachowania jej organów — Związek przyczynowo-skutkowy — Nienormalny i szczególnie charakter szkody])

(2006/C 48/41)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Laboratoire du Bain (Nontron, Francja) [przedstawiciele: adwokaci C. Lazarus, F. Prunet i L. Van den Hende]

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej [przedstawiciele: J. Huber i F. Ruggeri Laderchi, pełnomocnicy] i Komisja Wspólnot Europejskich [przedstawiciele: początkowo L. Gussetti, V. Di Bucci, C. Brown, E. Righini oraz M. De Pauw, a następnie P. Kuijper, L. Gussetti, V. Di Bucci, C. Brown oraz E. Righini, pełnomocnicy]

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Królestwo Hiszpanii [przedstawiciele: początkowo R. Silva de Lapuerta, a następnie E. Braquehais Conesa, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Skarga o naprawienie szkody, która miała powstać w wyniku wprowadzenia przez Stany Zjednoczone Ameryki na podstawie upoważnienia udzielonego przez Organ Rozstrzygania Sporów Światowej Organizacji Handlu (WTO) dodatkowego cła na przywóz produkowanych przez skarżącą musujących produktów do kąpiei w następstwie stwierdzenia niezgodności wspólnotowego reżimu przywozu bananów z układami, uzgodnieniami i porozumieniami załączonymi do Porozumienia ustanawiającego WTO

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżąca zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Radę i Komisję.
- 3) Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 247 z 28.6.2000

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 grudnia 2005 r. - Reynolds przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-237/00) (¹)

(Urzędnicy — Oddelegowanie w interesie służby — Artykuł 38 regulaminu pracowniczego — Grupa polityczna — Wcześniejsze zakończenie oddelegowania — Prawo do obrony — Obowiązek uzasadnienia — Ochrona uzasadnionych oczekiwań — Obowiązek staranności — Nadużycie władzy — Skarga o uchylenie — Skarga o odszkodowanie — Częściowe uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji — Powaga rzeczy osądzonej)

(2006/C 48/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Patrick Reynolds (Bruksela, Belgia) [przedstawiciele: P. Legros i S. Rodrigues, avocats]

Strona pozwana: Parlament Europejski [przedstawiciele: H. Von Herten i D. Moore, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Wniosek o uchylenie decyzji z dnia 18 lipca 2000 r. sekretarza generalnego Parlamentu o zakończeniu oddelegowania skarżącego do grupy politycznej „Europa Demokracji i Różnic” w interesie służby oraz jego przywrócenie do pracy w ramach Dyrekcji Generalnej ds. Informacji i Stosunków Publicznych a także wniosek o naprawienie szkody poniesionej przez skarżącego w wyniku tej decyzji, jak również w wyniku intryg tej grupy politycznej oraz niektórych jej członków

Sentencja wyroku

- 1) Decyzja z dnia 18 lipca 2000 r. sekretarza generalnego Parlamentu o zakończeniu oddelegowania skarżącego do grupy politycznej „Europa Demokracji i Różnic” w interesie służby oraz jego przywrócenie do pracy w ramach Dyrekcji Generalnej ds. Informacji i Stosunków Publicznych zostaje uchylona w części dotyczącej jej wykonania w okresie od dnia 15 lipca 2000 r. do dnia 24 lipca 2000 r.
- 2) Parlament wypłaci skarżącemu kwotę odpowiadającą różnicy pomiędzy wynagrodzeniem, jakie skarżący otrzymałby w charak-

terze urzędnika w grupie zaszerzegowania A 2, stopień 1 a wynagrodzeniem, jakie otrzymał w następstwie przywrócenia na stanowisko w grupie zaszerzegowania LA 5, stopień 3 za okres od 15 do 24 lipca 2000 r., powiększoną o odsetki za zwłokę poczynwszy od dnia, w którym składowe części tej kwoty stały się należne do dnia rzeczywistej wypłaty. Wysokość odsetek za zwłokę zostanie obliczona na podstawie stawki ustalonej przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowania, stosowanej w tym okresie, powiększonej o dwa punkty procentowe.

- 3) Skarga o odszkodowanie jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim dotyczy naprawienia szkody spowodowanej zachowaniem o charakterze niedeliktowym grupy „Europa Demokracji i Różnic” oraz niektórych jej członków.

- 4) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

- 5) Każda ze stron pokrywa własne koszty poniesione we wszystkich instancjach, o których mowa w pkt 213 powyżej.

(¹) Dz.U. C 302 z 21.10.2000

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2005 r. — Groupe Fremaux i Palais Royal przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-301/00) (¹)

([Odpowiedzialność pozaumowna Wspólnoty — Niezgodność wspólnotowego reżimu przywozu bananów z regulami Światowej Organizacji Handlu (WTO) — Wprowadzenie przez Stany Zjednoczone Ameryki na podstawie upoważnienia udzielonego przez WTO środków odwetowych w postaci dodatkowego cła na przywóz ze Wspólnoty — Decyzja Organu Rozstrzygania Sporów WTO — Skutki prawne — Odpowiedzialność Wspólnoty w braku bezprawnego zachowania jej organów — Związek przyczynowo-skutkowy — Nienormalny i szczególnie charakter szkody])

(2006/C 48/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Groupe Fremaux SA (Paryż, Francja) i Palais Royal Inc. (Charlottesville, Virginia, Stany Zjednoczone) [przedstawiciele: adwokaci C. Lazarus, F. Prunet i L. Van den Hende]

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej [przedstawiciele: J. Huber, F. Ruggeri Laderchi i S. Marquardt, pełnomocnicy] i Komisja Wspólnot Europejskich [przedstawiciele: początkowo E. Righini, L. Gussetti oraz M. De Pauw, a następnie P. Kuijper, V. Di Bucci, C. Brown oraz E. Righini, pełnomocnicy]

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Królestwo Hiszpanii [przedstawiciele: początkowo R. Silva de Lapuerta, a następnie E. Braquehais Conesa, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Skarga o naprawienie szkody, która miała powstać w wyniku wprowadzenia przez Stany Zjednoczone Ameryki na podstawie upoważnienia udzielonego przez Organ Rozstrzygania Sporów Światowej Organizacji Handlu (WTO) dodatkowego cła na przywóz produkowanej przez skarżące bawełnianej bielizny pościelowej w następstwie stwierdzenia niezgodności wspólnotowego reżimu przywozu bananów z układami, uzgodnieniami i porozumieniami załączonymi do Porozumienia ustanawiającego WTO

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżące zostają obciążone własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Radę i Komisję.
- 3) Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 355 z 9.12.2000

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2005 r.
— CD Cartondruck przeciwko Radzie i Komisji**

(Sprawa T-320/00) (¹)

([Odpowiedzialność pozaumowna Wspólnoty — Niezgodność wspólnotowego reżimu przywozu bananów z regułami Światowej Organizacji Handlu (WTO) — Wprowadzenie przez Stany Zjednoczone Ameryki na podstawie upoważnienia udzielonego przez WTO środków odwetowych w postaci dodatkowego cła na przywóz ze Wspólnoty — Decyzja Organu Rozstrzygania Sporów WTO — Skutki prawne — Odpowiedzialność Wspólnoty w braku bezprawnego zachowania jej organów — Związek przyczynowo-skutkowy — Nienormalny i szczególnie charakter szkody])

(2006/C 48/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: CD Cartondruck AG (Obersulm, Niemcy) [przedstawiciele: początkowo H.-J. Niemeyer i W. Berg, a następnie W. Berg, adwokaci]

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej [przedstawiciele: J. Huber i S. Marquardt, pełnomocnicy] i Komisja Wspólnot Europejskich [przedstawiciele: początkowo B. Jansen i S. Fries, a następnie P. Kuijper i S. Fries, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Skarga o naprawienie szkody, która miała powstać w wyniku wprowadzenia przez Stany Zjednoczone Ameryki na podstawie upoważnienia udzielonego przez Organ Rozstrzygania Sporów Światowej Organizacji Handlu (WTO) dodatkowego cła na przywóz produkowanych przez skarżącą składanych pudeł z tektury z nadrukiem w następstwie stwierdzenia niezgodności wspólnotowego reżimu przywozu bananów z układami, uzgodnieniami i porozumieniami załączonymi do Porozumienia ustanawiającego WTO

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżąca zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Radę i Komisję.

(¹) Dz.U. C 355 z 9.12.2000

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2005 r.
— Beamglow przeciwko Parlamentowi i in.**

(Sprawa T-383/00) (¹)

([Odpowiedzialność pozaumowna Wspólnoty — Niezgodność wspólnotowego reżimu przywozu bananów z regułami Światowej Organizacji Handlu (WTO) — Wprowadzenie przez Stany Zjednoczone Ameryki na podstawie upoważnienia udzielonego przez WTO środków odwetowych w postaci dodatkowego cła na przywóz ze Wspólnoty — Decyzja Organu Rozstrzygania Sporów WTO — Skutki prawne — Odpowiedzialność Wspólnoty w braku bezprawnego zachowania jej organów — Związek przyczynowo-skutkowy — Nienormalny i szczególnie charakter szkody])

(2006/C 48/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Beamglow Ltd (St Ives, Camus, Zjednoczone Królestwo) [przedstawiciel: adwokat D. Waelbroeck]

Strona pozwana: Parlament Europejski [przedstawiciele: R. Passos oraz K. Bradley], Rada Unii Europejskiej [przedstawiciele: S. Marquardt oraz M. Bishop, pełnomocnicy] i Komisja Wspólnot Europejskich [przedstawiciele: P. Kuijper, C. Brown oraz E. Righini, pełnomocnicy]

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Królestwo Hiszpanii [przedstawiciele: początkowo R. Silva de Lapuerta, a następnie E. Braquehais Conesa, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Skarga o naprawienie szkody, która miała powstać w wyniku wprowadzenia przez Stany Zjednoczone Ameryki na podstawie upoważnienia udzielonego przez Organ Rozstrzygania Sporów Światowej Organizacji Handlu (WTO) dodatkowego cła na przywóz produkowanych przez skarżącą pudeł z tektury dekorowanej i z nadrukiem w następstwie stwierdzenia niezgodności wspólnotowego reżimu przywozu bananów z układami, uzgodnieniami i porozumieniami załączonymi do Porozumienia ustanawiającego WTO

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna w zakresie, w jakim została skierowana przeciwko Parlamentowi.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona jako bezzasadna.
- 3) Skarżąca zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Parlament, Radę i Komisję.
- 4) Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 61 z 24.2.2001

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 grudnia 2005 r.
— **Infront WM przeciwko Komisji**

(sprawa T-33/01) (¹)

(Telewizyjna działalność nadawcza — Dyrektywa 89/552/EWG — Dyrektywa 97/36/WE — Artykuł 3a — Wydarzenia mające doniosłe znaczenie dla społeczeństwa — Dopuszczalność — Rażące naruszenie wymogów formalnych)

(2006/C 48/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Infront WM AG, uprzednio KirchMedia WM AG (Zug, Szwajcaria) [przedstawiciele: pierwotnie C. Lenz, A. Bardong, avocats i E. Batchelor, solicitor, następnie C. Lenz, E. Batchelor, R. Denton, solicitors, F. Carlin, barrister i M. Clough, QC]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [przedstawiciele: K. Banks i M. Huttunen, wspierani przez J. Flynn, QC]

Interwenienci na poparcie żądań strony pozwanej: Republika Francuska [pełnomocnik: G. de Bergues], Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej [przedstawiciele: pierwotnie J. Collins, następnie R. Caudwell, wreszcie M. Berthell, wspierany przez K. Parkera, QC], Parlament Europejski [pełnomocnicy: C. Pennera i M. Moore] oraz Rada Unii Europejskiej [pełnomocnicy: A. Lopes Sabino i M. Bishop]

Przedmiot sprawy

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji, jaką Komisja miała wydać na podstawie art. 3a dyrektywy Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej [nadawczej] (Dz.U. L 298, str. 23), zmienionej dyrektywą 97/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. (Dz.U. L 202, str. 60).

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji zawartej w jej piśmie z dnia 28 lipca 2000 r. skierowanym do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.
- 2) Skarga zostaje odrzucona w pozostałym zakresie.
- 3) Republika Francuska, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Parlament poniosą również koszty skarżącej związane z ich interwencjami.
- 4) Komisja poniesie własne koszty, a także koszty skarżącej, z wyjątkiem kosztów, o których mowa w pkt 3 powyżej.
- 5) Interwenienci poniosą własne koszty.

(¹) Dz.U. C 134 z 5.5.2001

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2005 r.
— **Fedon & Figli i in. przeciwko Radzie i Komisji**

(Sprawa T-135/01) (¹)

([Odpowiedzialność pozaumowna Wspólnoty — Niezgodność wspólnotowego reżimu przywozu bananów z regułami Światowej Organizacji Handlu (WTO) — Wprowadzenie przez Stany Zjednoczone Ameryki na podstawie upoważnienia udzielonego przez WTO środków odwetowych w postaci dodatkowego cła na przywóz ze Wspólnoty — Decyzja Organu Rozstrzygania Sporów WTO — Skutki prawne — Odpowiedzialność Wspólnoty w braku bezprawnego zachowania jej organów — Związek przyczynowo-skutkowy — Nienormalny i szczególnie charakter szkody])

(2006/C 48/47)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Giorgio Fedon & Figli SpA (Vallesella di Cadore, Włochy), Fedon Srl (Pieve d'Alpago, Włochy) i Fedon America, Inc. (Wilmington, Delaware, Stany Zjednoczone) [przedstawiciele: I. Van Bael, A. Cevese i F. Di Gianni, adwokaci]

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej [przedstawiciele: S. Marquardt i F. Ruggeri Laderchi, pełnomocnicy] i Komisja Wspólnot Europejskich [przedstawiciele: początkowo P. Kuijper, E. Righini, V. Di Bucci i B. Jansen, a następnie P. Kuijper, E. Righini i V. Di Bucci, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Skarga o naprawienie szkody, która miała powstać w wyniku wprowadzenia przez Stany Zjednoczone Ameryki na podstawie upoważnienia udzielonego przez Organ Rozstrzygania Sporów Światowej Organizacji Handlu (WTO) dodatkowego cła na przywóz produkowanych przez skarżące etui na okulary w następstwie stwierdzenia niezgodności wspólnotowego reżimu przywozu bananów z układami, uzgodnieniami i porozumieniami załączonymi do Porozumienia ustanawiającego WTO

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżące zostają obciążone własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Radę i Komisję.

(¹) Dz.U. C 275 z 29.9.2001

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2005 r. — Honeywell przeciwko Komisji

(Sprawa T-209/01) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Konkurencja — Decyzja Komisji w sprawie uznania koncentracji za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Rozporządzenie (EWG) nr 4064/89 — Nieistotny charakter częściowej krytyki decyzji — Rynki lotnicze — Skarga, która nie może prowadzić do stwierdzenia nieważności decyzji)

(2006/C 48/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Honeywell International, Inc. (Morristown, New Jersey, Stany Zjednoczone) [Przedstawiciele: K. Lasok, QC i F. Depoortere, adwokat]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: R. Lyal, P. Hellström i F. Siredey-Garnier, pełnomocnicy]

Interwenienci popierający żądania strony pozwanej: Rolls-Royce plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo) [Przedstawiciel: A. Renshaw, solicitor] i Rockwell Collins, Inc. (Cedar Rapids, Iowa, Stany

Zjednoczone) [Przedstawiciele: T. Soames, J. Davies i A. Ryan, solicitors, P. Camesasca, adwokat]

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr 2004/134/WE z dnia 3 lipca 2001 r. uznającej koncentrację za niezgodną ze wspólnym rynkiem i z Porozumieniem EOG (sprawa COMP/M.2220 — General Electric/Honeywell) (Dz.U. 2004, L 48, str. 1)

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżąca ponosi swoje własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję i interwenientów.

(¹) Dz.U. C 331 z 24.11.2001

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2005 r. — General Electric przeciwko Komisji

(Sprawa T-210/01) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Konkurencja — Decyzja Komisji w sprawie uznania koncentracji za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Rozporządzenie (EWG) nr 4064/89 — Rynki lotnicze — Nabycie Honeywell przez General Electric — Integracja wertykalna — Sprzedaż wiązana — Skutki wyłączenia — Horyzontalne pokrywanie się — Prawo do obrony)

(2006/C 48/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: General Electric Company (Fairfield, Connecticut, Stany Zjednoczone) [Przedstawiciele: N. Green, C. Booth, QC, J. Simor, K. Bacon, barristers, S. Baxter, solicitor, L. Vogel i J. Vogel, adwokaci, oraz początkowo M. Van Kerckhove, adwokat, następnie J. O'Leary, solicitor]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: R. Lyal, P. Hellström i F. Siredey-Garnier, pełnomocnicy]

Interwenienci popierający żądania strony pozwanej: Rolls-Royce plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo) [Przedstawiciel: A. Renshaw, solicitor] i Rockwell Collins, Inc. (Cedar Rapids, Iowa, Stany Zjednoczone) [Przedstawiciele: T. Soames, J. Davies i A. Ryan, solicitors oraz P.D. Camesasca, adwokat]

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr 2004/134/WE z dnia 3 lipca 2001 r. uznającej koncentrację za niezgodną ze wspólnym rynkiem i z Porozumieniem EOG (sprawa COMP/M.2220 — General Electric/Honeywell) (Dz.U. 2004, L 48, str. 1)

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżąca ponosi swoje własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję i interwenientów.

(¹) Dz.U. C 331 z 24.11.2001

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2005 r.
— Greencore Group przeciwko Komisji**

(Sprawa T-135/02) (¹)

(Wykonanie wyroku Sądu — Obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą — Niewypłacenie, a następnie odmowa wypłacenia przez Komisję odsetek od zwróconej kwoty — Skarga o stwierdzenie nieważności — Zasada pewności prawa)

(2006/C 48/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Greencore Group plc (Dublin, Irlandia) [Przedstawiciel: adwokat A. Böhlke]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: początkowo pełnomocnik K. Wiedner, następnie pełnomocnicy P. Oliver i A. Nijenhuis, i wreszcie pełnomocnicy A. Nijenhuis i M. Wilderspin]

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 11 lutego 2002 r., w której Komisja odmówiła uwzględnienia żądania skarżącej zmierzającego do wypłaty jej spółce-córce Irish Sugar plc odsetek za zwłokę od kwoty głównej zwróconej jej w wykonaniu wyroku Sądu.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji z dnia 11 lutego 2002 r., w której Komisja odmówiła uwzględnienia żądania skarżącej zmierzającego do tego, aby odsetki za zwłokę od kwoty głównej zwróconej jej spółce-córce Irish Sugar plc w wykonaniu wyroku Sądu zostały wypłacone tej spółce-córce.

- 2) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania, także tymi związanymi z postępowaniem odwoławczym przed Trybunałem.

(¹) Dz.U. C 169 z 13.7.2002.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 grudnia 2005 r.
- Cwik przeciwko Komisji**

(Sprawy połączone: T-155/03, T-157/03 i T-331/03) (¹)

(Urzędnicy — Sprawozdanie z oceny — Postępowanie w sprawie oceny za okres 1995/1997, 1997/1999 i 1999/2001 — Skarga o uchylenie — Równoczesne sporządzanie kolejnych sprawozdań z oceny — Nieprawidłowości proceduralne — Opóźnienie — Akta osobowe — Oczywisty błąd w ocenie — Nadużycie władzy — Niepójność uzasadnienia — Odszkodowanie i zadośćuczynienie — Szkoda — Krzywda)

(2006/C 48/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Michael Cwik (Tervuren, Belgia) [przedstawiciele: N. Lhoëst i E. de Schietere de Lophem, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [przedstawiciele: J. Currall i L. Lozano Palacios, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Wnioski o uchylenie decyzji Komisji potwierdzających sprawozdania z oceny skarżącego za okresy: od 1 lipca 1995 r. do 30 czerwca 1997 r., od 1 lipca 1997 r. do 30 czerwca 1999 r. i od 1 lipca 1999 r. do 30 czerwca 2001 r. oraz, w razie potrzeby, o uchylenie decyzji Komisji oddalających zażalenia skarżącego na te sprawozdania, jak również wniosek o naprawienie jakoby poniesionej szkody oraz zadośćuczynienia za jakoby poniesioną krzywdę

Sentencja wyroku

- 1) Decyzje Komisji potwierdzające sprawozdania z oceny skarżącego za okresy 1995/1997 oraz 1997/1999, jak również decyzje Komisji oddalające zażalenia skarżącego na te sprawozdania z oceny zostają uchylone.
- 2) Komisja zostaje obciążona zapłatą 2 000 EUR na rzecz skarżącego tytułem zadośćuczynienia.

- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) W sprawach T-155/03 i T-157/03 Komisja zostaje obciążona kosztami.
- 5) W sprawie T-331/03 Komisja pokryje własne koszty, jak również połowę kosztów poniesionych przez skarżącego.

(¹) Dz.U. C 171 z 19.7.2003

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 grudnia 2005 r.
— Castellblanch przeciwko OHIM**

(Sprawa T-29/04) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wniosek o rejestrację wspólnotowego graficznego znaku towarowego zawierającego słowny element „CRISTAL CASTELLBLANCH” — Wcześniejszy krajowy znak towarowy CRISTAL — Rzeczywiste używanie wcześniejszego krajowego znaku towarowego — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b), art. 15 ust. 2 lit. a) oraz art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2006/C 48/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Castellblanch, SA (Sant Sadurni d'Anoia, Hiszpania) [Przedstawiciele: adwokaci F. de Visscher, E. Cornu, É. De Gryse i D. Moreau]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) [Przedstawiciel: I. de Medrano Caballero, pełnomocnik]

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą był również interwenient przed Sądem: Champagne Louis Roederer SA (Reims, Francja) [Przedstawiciel: adwokat P. Cousin]

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 listopada 2003 r. (sprawa R 37/2000-2), wydana w postępowaniu w sprawie sprzeciwu między Castellblanch, SA a Champagne Louis Roederer S.A.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżąca zostaje obciążona kosztami.

(¹) Dz.U. C 71 z 20.3.2004

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 grudnia 2005 r.
— Gorostiaga Atxalandabaso przeciwko Parlamentowi**

(Sprawa T-146/04) (¹)

(Przepisy dotyczące zwrotu posłom do Parlamentu Europejskiego kosztów i diet — Kontrola wykorzystania diet — Wykazanie wydatków — Ściągnięcie długu w drodze potrącenia)

(2006/C 48/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Koldo Gorostiaga Atxalandabaso (Saint-Pierre-d'Irube, Francja) (Przedstawiciel: D. Rouget, adwokat)

Strona pozwana: Parlament Europejski (Przedstawiciele: H. Krück, C. Karamarcos i D. Moore, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Królestwo Hiszpanii (reprezentowane przez swojego pełnomocnika)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Sekretarza Generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 24 lutego 2004 r. w sprawie ściągnięcia kwot przekazanych tytułem zwrotu kosztów i diet poselskich

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Sekretarza Generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 24 lutego 2004 r. w sprawie ściągnięcia kwot przekazanych tytułem zwrotu kosztów i diet poselskich w części, w jakiej stanowi ona, że ściągnięcie kwoty stanowiącej dług skarżącego nastąpi w drodze potrącenia.

- 2) W pozostałej części skarga zostaje oddalona
- 3) Skarżący, Parlament i Królestwo Hiszpanii ponoszą koszty własne.

(¹) Dz.U. C 168 z 26.6.2004

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 grudnia 2005 r.
- Bauwens przeciwko Komisji**

(Sprawa T-154/04) (¹)

(Urzędnicy — Sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej — Postępowanie w sprawie oceny za okres 2001/2002 — Artykuł 7 ogólnych przepisów wykonawczych — Termin na przedstawienie wniosku o zwołaniu wspólnego komitetu ds. oceny — Zawieszenie)

(2006/C 48/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Daniel Bauwens (Bruksela, Belgia) [przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i E. Marchal, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i H. Tserepa-Lacombe, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Wniosek o uchylenie decyzji urzędnika zatwierdzającego z dnia 15 lipca 2003 r. o niezwoływaniu wspólnego komitetu ds. oceny w ramach procedury prowadzącej do sporządzenia sprawozdania z przebiegu kariery zawodowej skarżącego na podstawie art. 7 ogólnych przepisów wykonawczych do art. 43 Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich.

Sentencja wyroku

- 1) Decyzja urzędnika zatwierdzającego z dnia 15 lipca 2003 r. o niezwoływaniu wspólnego komitetu ds. oceny zostaje uchylona.
- 2) Komisja zostaje obciążona kosztami.

(¹) Dz.U. C 168 z 26.6.2004 r.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2005 r.
— Arysta Lifescience przeciwko OHIM**

(Sprawa T-169/04) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego znaku towarowego CARPOVIRUSINE — Krajowy wcześniejszy znak towarowy CARPO — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94)

(2006/C 48/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Arysta Lifescience SAS, dawna Calliope SAS (Noguères, Francja) (Przedstawiciel: S. Legrand, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (Przedstawiciel: S. Pétrequin, pełnomocnik)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była: BASF AG (Ludwigshafen am Rhein, Niemcy)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 marca 2004 r. (sprawa R 289/2003-1) dotycząca postępowania w sprawie sprzeciwu między Calliope SAS a BASF AG

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona
- 2) Strona skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania

(¹) Dz.U. C 179 z 10.7.2004.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 grudnia 2005 r.
— Merladet przeciwko Komisji****(Sprawa T-198/04) ⁽¹⁾****(Urzędnicy — Sprawozdanie z przebiegu kariery — Ocena za okres 2001/2002 — Prawdliwość procedury oceny — Skarga o uchylenie decyzji)**

(2006/C 48/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: José Félix Merladet (Overijse, Belgia) [Przedstawiciele: N. Lhoëst i E. de Schietere de Lophem, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: J. Currall i H. Kraemer]

Przedmiot sprawy

Żądanie uchylenia decyzji zawierającej sprawozdanie z przebiegu kariery skarżącego, sporządzone za okres 2001/2002.

Sentencja wyroku

- 1) Decyzja zawierająca sprawozdanie z przebiegu kariery skarżącego sporządzone za okres 2001/2002 zostaje uchylona.
- 2) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 262 z 23.10.2004**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 listopada 2005 r.
— Regione autonoma della Sardegna przeciwko Komisji****(Sprawa T-200/04) ⁽¹⁾****(Pomoc państwa — Środki władz włoskich mające na celu naprawienie szkód spowodowanych chorobą niebieskiego języka owiec [blue tongue] — Wytyczne dotyczące pomocy państwa w sektorze rolnym)**

(2006/C 48/57)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Regione autonoma della Sardegna [Przedstawiciele: D. Dodaro i S. Cianciullo, adwokaci]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciel: V. Di Bucci, pełnomocnik]

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2004)471 wersja ostateczna z dnia 16 marca 2004 r. dotyczącej systemu pomocy, który Włochy zamierzają wprowadzić na rzecz spółdzielni przetwórczych i handlowych w celu naprawienia szkód spowodowanych chorobą niebieskiego języka (blue tongue) (art. 5 ustawy nr 22 Regionu Sardynii z dnia 17 listopada 2000 r.)

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Strona skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 217 z 28.08.2004**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 grudnia 2005 r.
— Rounis przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich****(Sprawa T-274/04) ⁽¹⁾****(Urzędnicy — Sprawozdanie z oceny — Skarga o uchylenie decyzji — Utrata interesu prawnego — Umorzenie postępowania — Żądanie zadośćuczynienia — Spóźnione sporządzenie sprawozdania z oceny)**

(2006/C 48/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Georgios Rounis (Bruksela, Belgia) [Przedstawiciel: É. Boigelot, avocat]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: G. Berscheid et M. Velardo, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Po pierwsze, żądanie uchylenia decyzji organu oceniającego w postępowaniu odwoławczym o zatwierdzeniu sprawozdań z oceny skarżącego za lata 1997/1999 i 1999/2001 oraz, po drugie, żądanie zadośćuczynienia.

Sentencja wyroku

- 1) Postępowanie w części dotyczącej żądania uchylenia zostaje umorzone.
- 2) Od Komisji zostaje zasądzona kwota 3 500 EUR na rzecz skarżącego.

- 3) W pozostałej części skarga zostaje oddalona.
- 4) Komisja ponosi własne koszty oraz zostaje obciążona dwiema trzema kosztów poniesionych przez skarżącego.

(¹) Dz.U. C 262 z 23.10.2004

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 grudnia 2005 r.
— RB Square Holdings Spain przeciwko OHIM**

(Sprawa T-384/04) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „clean x” — Sprzeciw właściciela krajowego znaku słownego i graficznego CLEN — Oddalenie sprzeciwu — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94)

(2006/C 48/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: RB Square Holdings Spain, SL (Granollers, Hiszpania) (Przedstawiciel: K. Manhaeve, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Przedstawiciele: S. Pétrequin i A. Rassat, pełnomocnicy)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Unelko NV (Zingem, Belgia)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 czerwca 2004 r. (sprawa R 652/2002-4) dotycząca postępowania w sprawie sprzeciwu między RB Square Holdings Spain, SL a Unelko NV

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona
- 2) Strona skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania

(¹) Dz.U. C 300 z 4.12.2004

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 25 listopada 2005 r. — Pérez-Díaz przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-41/04) (¹)

(Urzędnicy — Skarga o uchylenie — Zawisłość sporu — Przekroczenie terminu do uprzedniego złożenia zażalenia w drodze administracyjnej — Wniosek o zadośćuczynienie ściśle związany z wnioskiem o uchylenie — Oczywista niedopuszczalność)

(2006/C 48/60)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Orlando Pérez-Díaz (Bruksela, Belgia) [przedstawiciel: M.-A. Lucas, avocat]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [przedstawiciele: H. Tserepa-Lacombe i L. Lozano Palacios, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Wniosek o uchylenie decyzji Komisji z dnia 21 stycznia 2003 r. o niewpisaniu skarżącego na listę rezerwową członków personelu tymczasowego na koniec postępowania w sprawie naboru COM/R/A/01/1999 oraz wniosek o zadośćuczynienie za krzywdę spowodowaną jakoby tą decyzją.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Każda ze stron poniesie własne koszty.

(¹) Dz.U. C 94 z 17.4.2004

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 grudnia 2005 r. — Just przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-91/04) (¹)

(Urzędnicy — Konkurs otwarty — Pytania wielokrotnego wyboru — Poprawność odpowiedzi w formularzu korekty — Skarga pozbawiona w oczywisty sposób wszelkiej podstawy prawnej)

(2006/C 48/61)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Alexander Just (Hoeilaart, Belgia) [Przedstawiciel: G. Lebitsch, avocat]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: H. Krämer wspierany przez H. Wägenbaur, avocat]

Przedmiot sprawy

Uchylenie decyzji komisji konkursowej w konkursie otwartym COM/A/2/02, na mocy której w fazie preselekcji konkursu skarżący otrzymał liczbę punktów niewystarczającą dla udziału w dalszych egzaminach tego konkursu.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Każda ze stron ponosi własne koszty.

(¹) Dz.U. C 106 z 30.4.2004

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 grudnia 2005 r. — Moren Abat przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-92/04) (¹)

(Urzędnicy — Konkurs otwarty — Pytania wielokrotnego wyboru — Poprawność odpowiedzi w formularzu korekty — Skarga pozbawiona w oczywisty sposób wszelkiej podstawy prawnej)

(2006/C 48/62)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Marta Christina Moren Abat (Bruksela, Belgia) [Przedstawiciel: G. Lebitsch, avocat]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: H. Krämer wspierany przez H. Wägenbaur, avocat]

Przedmiot sprawy

Uchylenie decyzji komisji konkursowej w konkursie otwartym COM/A/1/02, na mocy której w fazie preselekcji konkursu skarżąca otrzymała liczbę punktów niewystarczającą dla udziału w dalszych egzaminach tego konkursu.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Każda ze stron ponosi własne koszty.

(¹) Dz.U. C 118 z 30.4.2004

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 28 listopada 2005 r. — EEB i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-94/04) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Zarzut niedopuszczalności — Dyrektywa 2003/112/WE — Legitymacja czynna)

(2006/C 48/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Environmental Bureau (EEB) (Bruksela, Belgia), Pesticides Action Network Europe (Londyn, Zjednoczone Królestwo), International Union of Food, Agricultural, Hotel, Restaurant, Catering, Tobacco and Allied Workers' Associations (IUF) (Genewa, Szwajcaria), European Federation of Trade Unions in the Food, Agricultural and Tourism sectors and allied branches (EFFAT) (Bruksela), Stichting Natuur en Milieu (Utrecht, Niemalandy) et Svenska Naturskyddsföreningen (Sztokholm, Szwecja) [Przedstawiciele: P. van den Biesen, G. Vandersanden i B. Arentz, adwokaci]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciel: B. Doherty, pełnomocnik]

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Syngenta Ltd (Guilford, Zjednoczone Królestwo) [Przedstawiciele: C. Simpson, solicitor, i D. Abrahams, barrister]

Przedmiot sprawy

Wniosek o stwierdzenie nieważności dyrektywy Komisji 2003/112/WE z dnia 1 grudnia 2003 r. zmieniającej dyrektywę Rady 91/414/EWG dotyczącą włączenia parakwatu jako substancji biologicznie czynnej (Dz.U. L 321, str. 32).

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Skarżący ponoszą własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję.
- 3) Interwenient poniesie własne koszty.

(¹) Dz.U. C 106 z dnia 30.04.2004.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 28 listopada 2005 r. — EEB i Stichting Natuur en Milieu przeciwko Komisji

(Sprawy połączone T-236/04 i T-241/04) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Decyzje 2004/247/WE i 2004/248/WE — Zarzut niedopuszczalności — Legitymacja czynna)

(2006/C 48/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Environmental Bureau EEB (Bruksela, Belgia) i Stichting Natuur en Milieu (Utrecht, Holandia) [Przedstawiciele: P. van den Biesem i B. Arentz, adwokaci]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciel: B. Doherty, pełnomocnik]

Interwenient popierający żądania strony skarżącej: Republika Francji [Przedstawiciele: J.-L. Florent i G. de Bergues, pełnomocnicy]

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Syngenta Crop Protection AG (Bazylea, Szwajcaria) [Przedstawiciele: D. Abrahams, barrister, i C. Simpson, solicitor]

Przedmiot sprawy

W sprawie T-236/04, wniosek o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji 2004/248/WE z dnia 10 marca 2004 r. dotyczącej niewłączenia atrazyny do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG oraz cofnięcia zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające tę substancję czynną (Dz.U. L 78, str.53), a w sprawie T-241/04, wniosek o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji 2004/247/WE z dnia 10 marca 2004 r. dotyczącej niewłączenia symazyny do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG oraz cofnięcia zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające tę substancję czynną (Dz.U. L 78, str.50).

Sentencja postanowienia

- 1) Sprawy T-236/04 i T-241/04 zostają połączone.
- 2) Skargi w sprawach T-236/04 i T-241/04 zostają odrzucone jako niedopuszczalne.
- 3) Strona skarżąca poniesie własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję w sprawach T-236/04 i T-241/04.
- 4) Każdy z interwenientów poniesie własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 217 z 28.8.2004.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 listopada 2005 r. — Selmani przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-299/04) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Wspólne stanowisko Rady — Szczególne środki restrykcyjne przeciwko niektórym osobom i podmiotom w ramach zwalczania terroryzmu — Skarga o stwierdzenie nieważności — Oczywisty brak kompetencji — Prekluzja — Dopuszczalność)

(2006/C 48/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Abdelghani Selmani (Dublin, Irlandia) [Przedstawiciel: C. Ó Brian, solicitor]

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej [Przedstawiciele: E. Finnegan i D. Canga Fano, pełnomocnicy] i Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: J. Enegren i C. Brown, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Wniosek o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, art. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz.U. L 344, str. 70), a po drugie, art. 1 decyzji Rady 2004/306/WE z dnia 2 kwietnia 2004 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylającej decyzję 2003/902/WE (Dz.U. L 99, str. 28), jak również wszystkich decyzji Rady przyjętych na podstawie rozporządzenia nr 2580/2001, wywołujących te same skutki, co decyzja 2004/306 w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) Skarżący zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 284 z 20.11.2004

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 listopada 2005 r. — Bustec Ireland przeciwko OHIM**(Sprawa T-218/05) ⁽¹⁾****(Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)**

(2006/C 48/66)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Bustec Ireland (Shanon, County Clare, Irlandia) [Przedstawiciele: adwokaci E. Armijo Chávarri i A. Castán Pérez-Gómez]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) [Przedstawiciel: J. García Murillo, przedstawiciel]

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Mustek, S.L. (Barcelona, Hiszpania)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 22 marca 2005 r. (sprawa R 1125/2004-2) wydana w postępowaniu w sprawie sprzeciwu wobec rejestracji wspólnotowego znaku towarowego BUSTEC

Sentencja postanowienia

- 1) Umarza się postępowanie w sprawie.
- 2) Każda ze stron ponosi własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 182 z 23.7.2005

Skarga wniesiona w dniu 31 października 2005 r. — Multikauf przeciwko OHIM**(Sprawa T-395/05)**

(2006/C 48/67)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Multikauf Warenhandels-gesellschaft mbH (Kailling, Niemcy) [Przedstawiciel: M. Bahmann, Rechtsanwalt]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Demo Holding S.A. (Luksemburg, Luksemburg)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 20 czerwca 2005 r. w sprawie R 895/2004-1, doręczonej pełnomocnikowi procesowemu skarżącej przez DHL w dniu 31 sierpnia 2005 r.,
- odrzucenie wniesionego w imieniu zainteresowanej osoby trzeciej przez jej pełnomocnika procesowego w dniu 18 września 2001 r. sprzeciwu wobec rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 1841121 „webmulti”.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „webmulti” dla towarów z klas 3, 7, 8, 9, 16, 20, 21, 25 i 30 — zgłoszenie nr 1 841 121

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Demo Holding S.A.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowne i graficzne wspólnotowe, krajowe i międzynarodowe znaki towarowe „WEB” dla towarów z klas 3, 9 i 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uznanie sprzeciwu i odrzucenie zgłoszenia dla niektórych z towarów ujętych we wniosku o rejestrację

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania skarżącej

Podniesione zarzuty: Znaki towarowe, na które powołano się w sprzeciwie, nie są używane dla części towarów.

Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2005 r. Eerola przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-410/05)**

(2006/C 48/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Eerola (Bruksela, Belgia) [Przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis oraz E. Marschal, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji Komisji odmawiającej przyznania skarżącemu dodatku zagranicznego przewidzianego w art. 4 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, będący obywatelem fińskim, został mianowany urzędnikiem Komisji z dniem 1 października 2004 r. Komisja odmówiła przyznania mu dodatku zagranicznego, ponieważ w okresie referencyjnym od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 31 grudnia 2003 r. skarżący zamieszkiwał w Belgii.

Skarżący kwestionuje tę decyzję podnosząc w uzasadnieniu swojej skargi, że okres od dnia 1 kwietnia 2003 r. do dnia 31 grudnia 2003 r., w którym pracował on jako doradca naukowy Akademii Finlandii, nie może być brany pod uwagę, ponieważ Akademia Finlandii nie ma własnej osobowości prawnej i stanowi element państwa Finlandii. Na tej podstawie skarżący podnosi zarzut naruszenia art. 4 ust. 1 załącznika VII regulaminu pracowniczego oraz zarzut naruszenia prawa.

Skarga wniesiona w dniu 18 listopada 2005 r. — „M” przeciwko Europejskiemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich

(Sprawa T-412/05)

(2006/C 48/69)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: „M” (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: G. Vandersanden, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że uzasadniona jest odpowiedzialność pozaumowna Wspólnoty Europejskiej na podstawie art. 288 akapit drugi WE z uwagi na naruszenie przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich swoich obowiązków, a w szczególności z powodu opublikowania swojego sprawozdania 1288/99OV niesłusznie imiennie wymieniającego skarżącego oraz z powodu braku staranności Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich przy rozpoznawaniu sprawy i w odniesieniu do niewłaściwych wniosków, do jakich doszedł;
- zasądzenie w konsekwencji na rzecz skarżącego od Wspólnoty Europejskiej, reprezentowanej przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, zapłaty kwoty 150.000 EUR, wstępnie oszacowanej i z zastrzeżeniem jej zmiany w toku postępowania, tytułem naprawienia poniesionej szkody w sferze zawodowej, krzywdy, jak również uszczerbku na zdrowiu;
- obciążenie Wspólnoty Europejskiej reprezentowanej przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Grupa obywateli w drodze skargi wniesionej do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich wniosła o stwierdzenie istnienia przypadku niewłaściwego administrowania w działaniu Komisji w ramach rozpoznawania ich skargi wniesionej przeciwko władzom krajowym. W decyzji z dnia 18 lipca 2002 r. Rzecznik stwierdził przypadek niewłaściwego administrowania oraz stronniczego rozpoznania skargi przez Komisję.

Przedmiotem niniejszej skargi wniesionej przez urzędnika jednostki Komisji właściwej do rozpoznania powołanej skargi jest naprawienie szkody poniesionej przez skarżącego z powodu, jego zdaniem, powołania jego nazwiska w decyzji 1288/99/OV oraz z powodu braku staranności Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich przy rozpoznawaniu sprawy i w odniesieniu do niewłaściwych wniosków, do jakich doszedł w wymienionej decyzji. Skarżący podnosi, że po opublikowaniu decyzji jego nazwisko zostało powołane w komunikacie prasowym opublikowanym przez Rzecznika oraz powielone w różnych dziennikach i na różnych stronach internetowych, wskutek czego poniósł on szkodę. Szkodą jest tym bardziej poważna, że skarżący pełni istotne funkcje i opublikowanie decyzji Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich wywołało znaczną szkodę w jego sferze zawodowej.

Skarżący oparł swoją skargę na art. 288 akapit drugi WE, który przewiduje odpowiedzialność pozaumowną Wspólnoty Europejskiej, znajdującą zdaniem skarżącego zastosowanie w niniejszej sprawie z uwagi na błędne postępowanie Rzecznika.

Na poparcie swojej skargi skarżący podnosi przede wszystkim, że w niniejszej sprawie Rzecznik dopuścił się ciężkiego naruszenia obowiązków poprzez imienne powołanie w swoim sprawozdaniu osób — wśród nich skarżącego — naruszając w ten sposób zasadę poufności i proporcjonalności, ponieważ opublikowanie nazwiska skarżącego nie było w jego opinii konieczne oraz nie mogło być uzasadnione wyjątkiem od ogólnej zasady poufności⁽¹⁾.

Ponadto skarżący utrzymuje, że postępowanie Rzecznika i jego służb stanowi naruszenie zasady kontradyktoryjności postępowania, będącej podstawową zasadą praw obrony. Twierdzi on również, iż jest niedozwolone zamieszczenie niekorzystnej oceny dotyczącej osoby fizycznej lub prawnej w sprawozdaniu, które ma być podane do ogólnej wiadomości oraz opublikowane i przeznaczone do szerokiego rozpowszechnienia.

Wreszcie, skarżący podnosi także, że Rzecznik wydając przedmiotową decyzję dokonał błędnej oceny stanu faktycznego i oparł się na niewystarczających podstawach.

⁽¹⁾ Na poparcie swoich wniosków skarżący powołuje między innymi wyrok Trybunału z dnia 10 lipca 2001 r. w sprawie C-315/99 P ISMERI-EUROPA przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, Rec., str. I-5281

Skarga wniesiona w dniu 18 listopada 2005 r. — Sanchez Ferriz przeciwko Komisji**(Sprawa T-413/05)**

(2006/C 48/70)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Sanchez Ferriz Carlos (Bruksela, Belgia) [Przedstawiciel: F. Frabetti, avocat]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie sprawozdania z przebiegu kariery zawodowej (REC/CDR) skarżącego za okres 1.7.2001-31.12.2002
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżący podnosi po pierwsze naruszenie art. 26 Regulaminu pracowniczego, gdyż dotyczące go sprawozdanie z oceny fizycznie nie znajduje się w jego aktach osobowych, lecz zostało zarchiwizowane w formie elektronicznej jak również nie ma żadnego śladu pierwszej wersji tego sprawozdania czy to w wersji papierowej, czy elektronicznej.

Skarżący powołuje się również na naruszenie art. 43 Regulaminu pracowniczego, jak również ogólnych przepisów wykonawczych do tego przepisu oraz instrukcji oceny, a także specjalnej instrukcji na lata 2001-2002, zgodnie z którymi organ oceniający jest zobowiązany przez Komisję do przestrzegania „docelowej” średniej oceny.

Następnie skarżący podnosi, że system punktów pierwszeństwa, przyjęty przez Komisję, umożliwia równorzędne sklasyfikowanie licznych urzędników, którzy nie mają takich samych zasług, co zdaniem skarżącego narusza zasadę równego traktowania.

W końcu skarżący przywołuje naruszenie zakazu arbitralnego postępowania i obowiązku uzasadnienia, nadużycie władzy, naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasady „patere legem quam ipse fecisti” oraz obowiązku staranności.

Skarga wniesiona w dniu 18 listopada 2005 — Bain i in. przeciwko Komisji**(Sprawa T-419/05)**

(2006/C 48/71)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Neil Bain (Bruksela, Belgia), Obhijit Chatterjee (Bruksela, Belgia), Richard Fordham (Bergen, Niemcy) i Roger Hurst (Bergen, Niemcy) [Przedstawiciel: N. Lhoëst, avocat]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności informacji o wynagrodzeniu skarżących za miesiące luty, marzec i kwiecień 2005 r. oraz wszystkich kolejnych w zakresie, w jakim uwzględniają bezprawne przepisy rozporządzenia nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r. zmieniającego Regulamin pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich, rozporządzenia nr 856/2004 ustalającego nowe współczynniki korygujące oraz rozporządzenia nr 31/2005 przyjmującego te współczynniki;
- o ile to konieczne uchylenie decyzji organu powołującego z dnia 29 lipca 2005 r. oddalającej zażalenia skarżących (R/458.14/05, R/458.5/05, R/458.12/05 et R/458.2/05);
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są identyczne z podniesionymi przez skarżącego w sprawie T-393/05.

Skarga wniesiona w dniu 3 listopada 2005 r. — Kay przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-421/05)**

(2006/C 48/72)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Roderick Neil Kay (Bruksela, Belgia) [Przedstawiciele: T. Bontinck i J. Feld, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji Komisji z dnia 31 stycznia 2005 r.;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący był urzędnikiem Komisji w grupie zaszeregowania B*7. Jako laureat konkursu otwartego COM/A/3/02 został mianowany na stanowisko administratora i zaszeregowany do grupy A*6.

Wnosząc niniejszą skargę skarżący kwestionuje swe zaszeregowanie i uważa, że powinien być zostać zaszeregowany do grupy A*8, A*9 albo A*10. Ponadto skarżący kwestionuje wynikającą z jego nowego zaszeregowania utratę wszystkich punktów promocyjnych stanowiących tzw. dorobek punktowy.

W uzasadnieniu skargi skarżący powołuje się na naruszenie art. 2 ust. 2 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego, który jego zdaniem powinien być zostać zastosowany względem niego zamiast zastosowanego przez Komisję art. 5 ust. 2 tego załącznika. Ponadto skarżący podnosi naruszenie zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, ochrony praw słusznie nabytych oraz równego traktowania urzędników.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2005 r. — Mediocurso — Estabelecimento de Ensino Particular, S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-425/05)

(2006/C 48/73)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: MEDIOCURSO — Estabelecimento de Ensino Particular, S.A. (Lizbona, Portugalia) [przedstawiciele: Carlos Botelho Moniz i Eduardo Maia Cadete, adwokaci]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- zarządzenie włączenia do akt dokumentów administracyjnych dotyczących sprawy FSE 890588/P1, znajdujących się

w posiadaniu Komisji oraz jednostek DAFSE — Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (departamentu ds. Europejskiego Funduszu Społecznego) Ministério para a Qualificação e o Emprego (ministerstwa szkolnictwa zawodowego i pracy) Republiki Portugalskiej z siedzibą pod adresem av. Almirante Reis, 72-3, P-1100 Lizbona, Portugalia;

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 13 września 2005 r. „w sprawie obniżenia kwoty dofinansowania z Europejskiego Funduszu Społecznego dla Mediocurso — Estabelecimento de Ensino Particular, Lda., zgodnie z decyzją Komisji C (89) 0570 z dnia 22 marca 1989 r., w ramach projektu nr 890588 P1”, mającej numer „C (2005) 3557”;

- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca jest spółką prawa handlowego mającą za przedmiot, zgodnie ze statutem, „prowadzenie szkoleń i dokształcania technicznego, opracowywanie projektów studiów, a także działalność konsultacyjną w zakresie problematyki gospodarczej, podatkowej, księgowej oraz administracji i zarządzania przedsiębiorstwami”. W 1988 r. skarżąca złożyła do Europejskiego Funduszu Socjalnego (EFS), za pośrednictwem DAFSE, szereg wniosków o dofinansowanie działań szkoleniowych, które zamierzała przeprowadzić w 1989 r., w tym wniosek o dofinansowanie, stanowiący przedmiot niniejszej sprawy, będący podstawą projektu 890583 P1.

Wniosek ten został przyjęty, a przewidziane szkolenia zawodowe przeprowadzone, w związku z czym skarżąca zwróciła się o wypłatę salda. Aktem zaskarżonym w niniejszej sprawie jest decyzja, która Komisja wydała w związku z wnioskiem o wypłatę salda i licznymi wnioskami proceduralnymi.

Skarżąca zarzuca Komisji rażące naruszenie wymogów proceduralnych w związku z niedostatecznym uzasadnieniem zaskarżonej decyzji.

Zarzuca również naruszenie zasady bezpieczeństwa prawnego oraz ochrony uzasadnionych oczekiwań, z tego względu, że zaskarżony akt przeczy wcześniejszemu aktowi, w którym stwierdzono prawidłowość informacji faktycznych i rachunkowych zawartych we wniosku skarżącej o wypłatę salda. Podnosi ona wreszcie oczywisty błąd w ocenie dokumentów potwierdzających wydatki przedstawionych przez Mediocurso oraz naruszenie zasady proporcjonalności w odniesieniu do podstaw prawnych i faktycznych obniżenia kwoty dofinansowania, o którym mowa w zaskarżonym akcie.

Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2005 r. — Artegodan przeciwko Komisji**(Sprawa T-429/05)**

(2006/C 48/74)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Artegodan GmbH (Lüchow, Niemcy) [Przedstawiciel: U. Doepner, adwokat]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- zasądzenie od pozwanej wypłaty na rzecz skarżącej kwoty 1.430.821,36 euro wraz z odsetkami w wysokości 8 % płatnymi począwszy od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty całej sumy;
- ustalenie, iż pozwana jest zobowiązana do pokrycia wszelkich szkód mogących powstać w przyszłości w związku z działaniami marketingowymi niezbędnymi dla przywrócenia Tenuate retard pozycji rynkowej, jaką lek ten posiadał przed cofnięciem przez pozwaną pozwolenia na dopuszczenie go do obrotu;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca, działając na podstawie art. 288 akapit drugi oraz art. 235 WE, domaga się odszkodowania oraz ustalenia, iż pozwana będzie zobowiązana do pokrycia wszelkich szkód mogących powstać w przyszłości w związku z działaniami marketingowymi.

Należy wskazać, iż skarżącej przysługuje pozwolenie na dopuszczenie do obrotu zawierającego amfepramon leku Tenuate retard. Pozwana, działając na podstawie art. 15a dyrektywy 75/319/EWG⁽¹⁾, wydała decyzję o cofnięciu pozwolenia na dopuszczenie do obrotu leków zawierających amfepramon C (2000) 453. Właściwe władze niemieckie w drodze decyzji z dnia 11 kwietnia 2000 r. wykonały postanowienia decyzji Komisji. Sąd Pierwszej Instancji w wyroku z dnia 26 listopada 2002 r. w sprawach połączonych T-74/00, T-76/00, od T-83/00 do T-85/00, T-132/00, T-137/00 i T-141/00 stwierdził nieważność decyzji Komisji C (2000) 453. Złożone przez Komisję odwołanie od tego wyroku zostało oddalone przez Trybunał Sprawiedliwości (sprawa C-39/03 P).

Skarżąca w uzasadnieniu skargi wskazuje, iż pozwana, wydając decyzję C (2000) 453, działała bezprawnie i tym samym naruszyła przepisy dotyczące ochrony praw skarżącej. Podnosi ona, iż naruszono jej prawo podmiotowe do prowadzenia działalności gospodarczej (prawo przedsiębiorczości oraz prawo własności). Ponadto pozwana naruszyła także art. 11 dyrektywy 65/65/EWG⁽²⁾. Skarżąca utrzymuje także, że Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności oraz zasadę dobrej administracji.

Skarżąca twierdzi, iż poniosła szkodę na skutek wydania przez Komisję ww. decyzji oraz jej wykonania. Jej zdaniem przywołane powyżej naruszenie prawa uzasadnia odpowiedzialność pozwanej za szkodę.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 75/319/EWG z dnia 20 maja 1975 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do leków gotowych.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 65/65/EWG z dnia 26 stycznia 1965 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych lub działań administracyjnych odnoszących się do leków gotowych.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2005 r. — Cerafogli i Poloni przeciwko EBC**(Sprawa T-431/05)**

(2006/C 48/75)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Maria Concetta Cerafogli (Frankfurt nad Menem, Niemcy) i Paolo Poloni (Frankfurt nad Menem, Niemcy) [Przedstawiciele: G. Vandersanden i L. Levi, avocats]

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności odcinków wypłaty wynagrodzenia skarżących z lutego 2005 r. w zmienionej wersji z maja 2005 r. i uchylenie pisma EBC z dnia 15 lutego 2005 r.;

- o ile to konieczne uchylenie decyzji oddalających wnioski o dokonanie kontroli wewnętrznej („administrative reviews”) (decyzje z dnia 17 maja 2005 r.) oraz decyzji oddalających zażalenia („grievance procedures”) (decyzje z dnia 26 września 2005 r.);
- zasądzenie od pozwanego odszkodowania w wysokości 5 000 EUR dla każdego ze skarżących za wyrządzone szkody w postaci utraty od dnia 1 lipca 2001 r. siły nabywczej, zaległych wynagrodzeń w wysokości podwyżki wynagrodzenia skarżących i świadczeń pochodnych o 0,3 % z dniem 1 lipca 2001 r. i o 0,6 % z dniem 1 lipca 2003 r. oraz zasądzenie odsetek od kwoty zaległego wynagrodzenia za okres od odpowiedniego dnia ich wymagalności do dnia ich rzeczywistej zapłaty. Ta stopa odsetek powinna zostać obliczona na podstawie stopy ustalonej przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowych, stosowanej w okresie właściwym dla wydarzeń będących podstawą sporu, powiększonej o dwa punkty;
- obciążenie EBC kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach postępowania w sprawie T-63/02, wszczętego przez skarżących w niniejszej sprawie urzędników Europejskiego Banku Centralnego (EBC) Sąd stwierdził nieważność odcinków wypłaty wynagrodzenia za maj 2001 r. wydanych skarżącym w dniu 13 lipca 2001 r. w zakresie, w jakim EBZ, dokonując dostosowania wynagrodzeń za rok 2001, zaniechał konsultacji z przedstawicielami pracowników. W konsekwencji wydanego wyroku EBC przeprowadził z przedstawicielami pracowników konsultację dostosowania wynagrodzeń za okres 2001 — 2003 oraz podwyższenia wynagrodzenia wszystkich pracowników z dniem 1 lipca 2004 r. Ponadto dokonał w lutym 2005 r. EBC kolejnego dostosowania wynagrodzeń skarżących zastępującego unieważnione przez Sąd naliczenia wynagrodzeń z lipca 2001 r.

Skarżący podnoszą po pierwsze, że odmowa EBC dokonania korekty wynagrodzeń skarżących, związanej z dostosowaniem wynagrodzeń za rok 2001, z mocą wsteczną od dnia 1 lipca 2001 r. stanowi naruszenie art. 233 WE oraz powagi rzeczy osądzonej związanej z wyrokiem wydanym w sprawie T-63/02 w dniu 23 listopada 2003 r.

Ponadto skarżący powołują się na naruszenie art. 45 i 46 warunków zatrudnienia w EBC, „memorandum of understanding” w sprawie stosunków pomiędzy dyrekcją EBC a przedstawicielami pracowników, zasad dobrej administracji i niedyskryminacji oraz obowiązku działania w dobrej wierze.

W końcu skarżący wnoszą o zasądzenie odszkodowania z tytułu szkód, które ponieśli rzekomo w wyniku spornego działania EBC.

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2005 r. — Brink's Security Luxembourg przeciwko Komisji

(Sprawa T-437/05)

(2006/C 48/76)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Brink's Security Luxembourg SA (Luksemburg)
(Przedstawiciel: Christian Point, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i uzasadniona;
- stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie nieudzielenia zamówienia, tj. jednostronnej decyzji Komisji w sprawie nieudzielenia zamówienia Brink's Security Luxembourg;
- stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie udzielenia zamówienia, tj. jednostronnej decyzji Komisji w sprawie udzielenia zamówienia Group 4 Falck Luxembourg;
- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji w przedmiocie odmowy Komisji cofnięcia dwóch ww. decyzji;
- stwierdzenie nieważności dwóch pism — odpowiedzi z dnia 7 i 14 grudnia 2005 r. na wnioski skarżącej o udzielenie informacji na podstawie art. 149 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia finansowego;
- zasądzenie od Komisji zapłaty na rzecz skarżącej kwoty 1.000.000 EUR tytułem odszkodowania za szkodę niematerialną i materialną, którą poniosła ona wskutek niezgodności z prawem zaskarżonej decyzji, przy czym kwota ta została wstępnie oszacowana w oparciu o zasadę słuszności;
- obciążenie Komisji całkowitymi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszej skargi jest, po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji odrzucającej ofertę przedstawioną przez skarżącą w ramach przetargu nr 16/2005/OIL (ochrona i monitorowanie budynków) oraz, po drugie, stwierdzenie nieważności decyzji udzielającej zamówienia spółce konkurencyjnej.

Argumenty powołane przez skarżącą na poparcie jej żądań stwierdzenia nieważności można zasadniczo podzielić na siedem zarzutów.

W pierwszym zarzucie skarżąca podnosi naruszenie zasady równego traktowania i zasady niedyskryminacji, ponieważ Komisja ustanowiła wymóg zatrudnienia pracowników przez jeden rok, który każdy oferent musiał spełnić w ramach zamówienia. W ten sposób skarżąca — dotychczasowy podmiot, któremu udzielono zamówienia oraz zatrudniający swój personel od dłuższego czasu — została postawiona w niekorzystnej sytuacji względem pozostałych oferentów, którzy mogli zatrudnić osoby posiadające minimalne doświadczenie, osiągając w ten sposób niższy pułap kosztów pracowniczych w porównaniu z kosztami pracowniczymi skarżącej.

W drugim zarzucie skarżąca zarzuca Komisji naruszenie przepisów dyrektywy 2001/23/WE⁽¹⁾. Zarzut ten składa się z dwóch części: utrzymywana niezgodność z prawem oferty wybranej przez Komisję, ponieważ oferta ta nie zawierała gwarancji przejęcia personelu skarżącej ani nie zapewniała zachowania ogółu ich praw. Skarżąca utrzymuje, że decyzja Komisji w sprawie udzielenia zamówienia jest niezgodna z prawem od momentu jej przyjęcia, ponieważ z wybranej oferty wynikało naruszenie praw pracowników.

Trzeci zarzut oparty jest na rzekomym naruszeniu zasady równego traktowania, ponieważ w momencie składania oferty podmiot, któremu udzielono zamówienia, dysponował uprzywilejowanymi go informacjami dotyczącymi w szczególności obrotu skarżącej w przeliczeniu na klienta i rodzaj działalności, dotyczącymi umów oraz dat ich wygaśnięcia, analiz jej cen i kosztów, które otrzymał w związku z fuzją z byłą spółką dominującą w stosunku do skarżącej. Zdaniem skarżącej pozwoliło to jej konkurentowi na przygotowanie korzystniejszej oferty w porównaniu z jej ofertą.

W czwartym zarzucie skarżąca podnosi naruszenie decyzji Dyrekcji Generalnej nr IV Komisji z dnia 28 maja 2004 r.⁽²⁾ oraz zasad służących zapewnieniu niezakłóconej konkurencji, ponieważ wskutek decyzji zaskarżonej w drodze niniejszej skargi Komisja wyraziła zgodę na przejęcie składników majątku, od którego musiał odstąpić w następstwie decyzji z dnia 28 maja 2004 r. zatwierdzającej koncentrację Holding, do którego należy podmiot, któremu udzielono zamówienia.

Piąty zarzut oparty jest na utrzymywanym naruszeniu obowiązku uzasadnienia decyzji, naruszeniu zasady transparentności oraz prawa dostępu do dokumentów instytucji europejskich. Skarżąca zarzuca Komisji, że mimo kilku wniosków na piśmie udzieliła jej jedynie krótkiego uzasadnienia swojej decyzji ograniczającego się do tabeli porównawczej ofert.

Skarżąca podnosi również naruszenie zasad rynku, niewłaściwe zastosowanie specyfikacji przetargu oraz oczywisty błąd w ocenie jeśli chodzi o analizę i ocenę trzeciego kryterium jakościowego w ramach wyboru ofert przedstawionych w odniesieniu do podstawowego wykształcenia pracowników ochrony w zakresie udzielania pierwszej pomocy lub ochotniczej straży pożarnej. Twierdzi ona, że jest w posiadaniu dowodu na to, że wybrany przez Komisję podmiot, któremu udzielono zamówienia nie dysponuje taką liczbą pracowników, jaką zamierzał wykorzystać do wykonania zamówienia.

W ostatnim zarzucie skarżąca podnosi naruszenie zasady transparentności oraz prawa dostępu obywateli do aktów instytucji, ponieważ Komisja odmówiła jej udzielenia informacji odnośnie składu osobowego komisji dokonującej oceny i komisji rozstrzygającej przetarg.

Skarżąca ponadto żąda, powołując zasadę odpowiedzialności pozaumownej, naprawienia szkody poniesionej rzekomo wskutek niezgodności z prawem postępowania Komisji w toku postępowania o udzielenie tego zamówienia.

(¹) Dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów

(²) Decyzja Komisji z dnia 28/05/2004 stwierdzająca zgodność koncentracji ze wspólnym rynkiem (Sprawa N IV/M.3396 – Group 4 Falck/Securitor (4064) na podstawie rozporządzenia Rady (EWG) nr 4064/89)

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2005 r. — Navigazione Libera del Golfo przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-444/05)

(2006/C 48/77)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Navigazione Libera del Golfo (N.L.G.) (Neapol, Włochy) [Przedstawiciel(-e): adwokat Salvatore Ravenna]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 12 października 2005 r. dotyczącej odmowy dostępu do informacji i danych o dodatkowych kosztach związanych z wykonaniem zobowiązań z zakresu usług publicznych i kompensacji tych kosztów w związku z usługami świadczonymi przez Caremar S.p.A. na linii Neapol Beverello — Capri;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do zarzutów i argumentów powołanych w sprawie T-109/05 *Navigazione Libera del Golfo* przeciwko Komisji ⁽¹⁾.

Jednak należy wyjaśnić, że zaskarżona decyzja w sprawie T-109/05 jest oparta na art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, podczas gdy podstawą decyzji, o którą chodzi w niniejszej sprawie, jest art. 4 ust. 4 i 5. W konsekwencji nie skonsultowano się z Caremar jako „stroną trzecią”, od której pochodziły dokumenty/dane objęte wnioskiem o dostęp, lecz z władzami włoskimi, które nie wydały spornych dokumentów i które nie musiały zważać na interesy handlowe.

Z drugiej strony, zdaniem skarżącej konsultacja została przeprowadzona sztucznie, ponieważ Państwa Członkowskie mają wyłączną kompetencję, której dopełnienie stanowi wiążące dla Komisji prawo weta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 30.4.2005, str. 43.

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2005 r. — *Associazione italiana del risparmio gestito i Fineco Asset Management* przeciwko Komisji

(Sprawa T-445/05)

(2006/C 48/78)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Associazione italiana del risparmio gestito i Fineco Asset Management S.p.A. (Włochy) [Przedstawiciele: adwokaci Gabriele Escalar i Giuseppe Maria Cipolla]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2005) 3302 z dnia 6 września 2005 r. o zakończeniu postępowania C-19/2004 (ex NN 163/03);
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania oraz innymi wynikającymi z niego kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko tej samej decyzji, która została zaskarżona w sprawie T-424/05 *Repubblica Włoska* przeciwko Komisji ⁽¹⁾.

Na poparcie swych żądań skarżące podnoszą następujące zarzuty:

- Fakt, że zaskarżona decyzja jest — ich zdaniem — niewystarczająca i wewnętrznie sprzeczna w odniesieniu, po pierwsze, do istnienia mającej selektywny charakter korzyści gospodarczej, ponieważ z brzmienia decyzji nie wynika, jaka korzyść gospodarcza ma zostać przyznana za pomocą spornych instrumentów podatkowych i kim są jej beneficjenci. Po drugie, uzasadnienie decyzji także należy uznać za niewystarczające ze względu na to, że dotyczy ewentualnego zakłócenia konkurencji mającego mieć wpływ na wymianę handlową wewnątrz Wspólnoty.
- Naruszenie art. 87 ust. 1 WE ze względu na to, że obniżenie opodatkowania dochodów osiąganych przez przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), specjalizujących się w inwestowaniu w akcje spółek o małym lub średnim stopniu kapitalizacji (SMCC), nie stanowi pomocy państwa. W tym względzie należy w szczególności wziąć pod uwagę, że rozpatrywane obniżenie opodatkowania stanowi korzyść gospodarczą dla wszystkich zainteresowanych podmiotów, a nie tylko, w selektywny sposób, dla przedsiębiorstw zajmujących się zarządzaniem. Wszystkie włoskie i wspólnotowe spółki zarządzające oszczędnościami mogą bowiem zarządzać UCITS specjalizującymi się w inwestowaniu w akcje SMCC, a wszystkie włoskie i wspólnotowe spółki typu SICAV (spółki inwestycyjne o zmiennym kapitale) mogą działać jako spółki typu SICAV specjalizujące się w inwestowaniu w akcje SMCC. Ponadto, choćby nawet sporne instrumenty podatkowe powodowały powstanie korzyści gospodarczej dla UCITS, zdaniem skarżących, nie ma tu miejsca pomoc państwa, ponieważ fundusze inwestycyjne są masami majątkowymi bez osobowości prawnej, nie mają swoich własnych organów zarządzających ani nie realizują żadnych celów gospodarczych ze względu na to, że nie mają organów, które mogłyby przejawiać taką wolę. Wreszcie, sporne instrumenty podatkowe nie przyznają SMCC korzyści gospodarczych o selektywnym charakterze.

Pomocniczo skarżące twierdzą:

- że sporne instrumenty podatkowe powinny zostać uznane za zgodne ze wspólnym rynkiem na podstawie art. 87 ust. 2 lit. a) WE oraz
- że zaskarżona decyzja narusza art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r., ponieważ nakazuje zażądanie zwrotu pomocy od instytucji inwestycyjnych mających formę spółki oraz od przedsiębiorstw zarządzających instytucjami inwestycyjnymi działającymi na zasadach umownych.

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dz.U.

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2005 r. — Oxley Threads przeciwko Komisji**(Sprawa T-448/05)**

(2006/C 48/79)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Oxley Threads Ltd (Ashton-Under-Lyne, Zjednoczone Królestwo) [Przedstawiciele: G. Peretz, Barrister, M. Rees, K. Vernon, Solicitors]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 2(b) decyzji Komisji z dnia 14 września 2005 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 EOG w sprawie 38.337– PO/Thread w zakresie, w jakim nakłada ona na skarżącą grzywnę w wysokości 1271 mln EUR lub, ewentualnie, obniżenie tej grzywny;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że skarżąca, wśród innych przedsiębiorstw, naruszyła art. 81 WE i art. 53 EOG poprzez uczestnictwo w porozumieniach i w praktykach uzgodnionych na rynkach nici wykorzystywanych w przemyśle samochodowym w EOG. W następstwie tego Komisja nałożyła na skarżącą grzywnę w wysokości 1271 mln EUR.

Na poparcie swej skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji skarżąca podnosi, po pierwsze, że Komisja naruszyła zasady równego traktowania i zasady proporcjonalności oraz swoje własne wytyczne, ustalając kwotę podstawową grzywny bez uwzględnienia faktu, że w przeciwieństwie do pozostałych uczestników kartelu spółka skarżąca należy do małych i średnich przedsiębiorstw i niezależnie od wszelkich wskaźników jest mniejsza od każdego innego uczestnika kartelu. Skarżąca dodaje, że Komisja ustaliła jednakową kwotę podstawową grzywny dla niej oraz dla dwóch innych uczestników kartelu, mających 71 razy większy obrót całkowity. W związku z tym skarżąca uważa, że Komisja nie wzięła pod uwagę rażąco nieproporcjonalnego wpływu, jaki grzywna w tej wysokości wywrze na skarżącą, jak również faktu, że w okresie popełnienia tych naruszeń skarżąca dopiero stawiała się znaczącym dostawcą nici wykorzystywanych w przemyśle samochodowym dla klientów z EOG poza granicami Zjednoczonego Królestwa. Skarżąca podnosi wreszcie, że według

ustaleń Komisji oraz zebranych przez nią dowodów udział skarżącej w kartelu miał mniejsze znaczenie i mniejszy wpływ na konkurencję niż udział pozostałych przedsiębiorstw, w szczególności wspomnianych dwóch przedsiębiorstw, dla których kwota podstawowa grzywny została ustalona w tej samej wysokości.

Skarżąca utrzymuje ponadto, że Komisja nie dopełniła obowiązku uzasadnienia stosowności wymierzonej kwoty podstawowej, naruszyła własne wytyczne i popełniła oczywisty błąd w ocenie poprzez niewystarczające uwzględnienie zakresu współpracy skarżącej w toku postępowania, jak również, że naruszyła własne wytyczne, zasadę równego traktowania oraz popełniła oczywisty błąd w ocenie poprzez zaliczenie tego kartelu do kategorii „bardzo poważnych” naruszeń.

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2005 r. — Componenta przeciwko Komisji**(Sprawa T-455/05)**

(2006/C 48/80)

*Język postępowania: fiński***Strony**

Strona skarżąca: Componenta Oyj (Helsinki, Finlandia) [Przedstawiciel: adwokat M. Savola]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2005)3871 wersja ostateczna z dnia 20 października 2005 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Republikę Finlandii spółce Componenta w charakterze pomocy inwestycyjnej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania wraz z odsetkami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy decyzji Komisji C(2005)3871 wersja ostateczna z dnia 20 października 2005 r. uznającej pomoc państwa przyznaną przez Republikę Finlandii spółce Componenta za niezgodną z art. 87 WE (pomoc nr C 37/2004, sygn. NN 51/2004).

Zdaniem Komisji pomoc państwa została udzielona w ramach dwuczęściowego uregulowania, na podstawie którego z jednej strony Componenta sprzedała swój udział (50 %) w kapitale spółki inwestycyjnej działającej na rynku nieruchomości Karkkilan Keskustakiinteistöt Oy miastu Karkkila, które już wcześniej posiadało 50 % kapitału tej spółki, a z drugiej strony wspomniana spółka inwestycyjna spłaciła spółce Componenta pożyczkę wspólnika, której ta jej udzieliła. W tym samym czasie miasto Karkkila udzieliło spółce nowej pożyczki uzupełniającej w tej samej kwocie.

Zdaniem Komisji pomoc państwa wynika z ceny sprzedaży oraz spłaty pożyczki udzielonej przez wspólnika.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi między innymi następujące zarzuty:

Decyzja Komisji jest w całości błędna oraz niezgodna z prawem, nie tylko w odniesieniu do uzasadnienia, lecz także w odniesieniu do ww. kwot. Skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne oraz popełniła oczywisty błąd w ocenie dowodów przedstawionych w formalnej procedurze dochodzenia. Zdaniem skarżącej decyzja Komisji narusza również postanowienia art. 87 WE w sprawie pomocy państwa. Skarżąca dodaje, że decyzja ta wywołuje nieproporcjonalne skutki, a zatem narusza zasadę proporcjonalności wyrażoną w art. 5 ust. 3 WE.

Skarżąca twierdzi, że Komisja przyjęła błędne założenie przy wycenie sprzedanych udziałów w spółce inwestycyjnej działającej na rynku nieruchomości. Skarżąca uważa, że wbrew twierdzeniom Komisji wartość przedmiotu sprzedaży została ustalona zgodnie z wymogami rynku w chwili sprzedaży.

W odniesieniu do uregulowania w sprawie pożyczki wspólnika skarżąca podnosi, że uregulowanie to nie przyniosło jej żadnych korzyści gospodarczych. Wobec tego Komisja dokonała błędnej oceny charakteru i znaczenia tego uregulowania. Ponadto przedstawione w decyzji uzasadnienie Komisji dotyczące uregulowania w sprawie pożyczki wspólnika jest niejasne i niewystarczające.

Skarżąca podnosi wreszcie, że decyzja Komisji narusza jej dotychczasową praktykę w innych sprawach z zakresu pomocy państwa oraz jest niezgodna z zasadami zawartymi w komunikacie Komisji do Państw Członkowskich w sprawie stosowania art. 92 i art. 93 Traktatu EWG oraz art. 5 dyrektywy Komisji 80/723/EWG do przedsiębiorstw publicznych w przemyśle przetwórczym⁽¹⁾.

W odniesieniu do zawartego w umowie sprzedaży nakładu inwestycyjnego skarżąca podnosi, że Komisja nieprawidłowo oszacowała wspomniany nakład i jego znaczenie.

(¹) Dz.U. C 307 z 13.11.1993, str. 3.

Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2006 r. — Equant Belgium przeciwko Komisji

(Sprawa T-9/06)

(2006/C 48/81)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Equant Belgium SA (Bruksela, Belgia) (Przedstawiciele: T. Müller-Ibold, T. Graf, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- (i) stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 6 grudnia 2005 r. w sprawie zawieszenia podpisania zamówienia wskazanego w poprzedniej decyzji Komisji z dnia 3 listopada 2005 r. dotyczącej udzielenia zamówienia zgodnie z postępowaniem w przedmiocie udzielenia następującego zamówienia publicznego: „przetarg ograniczony nr ENTR/04/011 — Część 1 Usługi telematyczne o wysokim stopniu zabezpieczenia między administracjami (s-TESTA)”;
- (ii) decyzji Komisji z dnia 27 grudnia 2005 r. w sprawie odrzucenia oferty złożonej przez Equant/HP w ramach przetargu ograniczonego nr ENTR/04/011 — Część 1 „Usługi telematyczne o wysokim stopniu zabezpieczenia między administracjami (s-TESTA) oraz milczącego cofnięcia swojej decyzji z dnia 3 listopada 2005 r. na korzyść Equant/HP”;
- (iii) decyzji Komisji, zakomunikowanej stronie skarżącej tym samym pismem z dnia 27 grudnia 2005 r., w sprawie wyboru innego oferenta w celu udzielenia zamówienia w ramach postępowania w przedmiocie udzielenia zamówienia publicznego nr ENTR/04/011 — Część 1 „Usługi telematyczne o wysokim stopniu zabezpieczenia między administracjami (s-TESTA)”;

- zarządzenie wszelkich innych środków, jakie Sąd uzna za stosowne w tych okolicznościach, a każdym razie;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarżąca twierdzi również, że Komisja opierając się na niewłaściwej wykładni jej specyfikacji przetargu naruszyła zasadę transparentności oraz nie żądając wyjaśnień lub zaniechując podjęcia mniej radykalnych środków naruszyła rozporządzenie nr 2342/2002, jak również zasady równości, proporcjonalności i dobrej administracji. Strona skarżąca wreszcie twierdzi, że Komisja naruszyła również zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz prawa obrony i obowiązek uzasadnienia swoich decyzji.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wraz z inną spółką złożyła do Komisji ofertę w ramach postępowania w przedmiocie udzielenia zamówienia publicznego w związku z ogłoszeniem o zamówieniu Komisji nr 2004/S 137-116821 „Część 1 Usługi telematyczne o wysokim stopniu zabezpieczenia między administracjami (s-TESTA)”. Pismem z dnia 3 listopada 2005 Komisja poinformowała stronę skarżącą, że jej oferta została wybrana w celu udzielenia zamówienia. Pismem z dnia 6 grudnia 2005 r. Komisja poinformowała stronę skarżącą, że podjęła decyzję o zawieszeniu podpisania zamówienia ze względu na dodatkową analizę ofert. Pismem z dnia 27 grudnia 2005 r. Komisja poinformowała stronę skarżącą, że zdecydowała odrzucić jej wspólną ofertę, gdyż nie spełniała ona wymogów specyfikacji przetargu i udzielić zamówienia innemu oferentowi.

Strona skarżąca na uzasadnienie swojego żądania stwierdzenia nieważności ww. decyzji w pierwszej kolejności podważa szczegółowo stwierdzenia Komisji, zgodnie z którymi pewne części jej oferty, tj. zrezygnowanie przez nią z opłat instalacyjnych w okresie pierwszych dwóch lat, włączenie w kalkulację cen pięcioletniego okresu, w trakcie którego przyznany został rabat oraz rabat ilościowy na opłaty miesięczne na punkty dostępu, są niezgodne z wymogami specyfikacji przetargu. Zdaniem strony skarżącej Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie stwierdzając rzekomą niezgodność i zaskarżone decyzje są niezgodne z prawem.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 grudnia 2005 r. — Raymond Claudel przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu

(Sprawa T-338/05) ⁽¹⁾

(2006/C 48/82)

Język postępowania: francuski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 296 z 26.11.2005.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 stycznia 2006 r. — GHK Consulting przeciwko Komisji

(Sprawa T-383/05 R)

(2006/C 48/83)

Język postępowania: francuski

Prezes Sądu zarządził wykreślenie sprawy.

III

(Powiadomienia)

(2006/C 48/84)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 36 z 11.2.2006.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 22 z 28.1.2006.

Dz.U. C 10 z 14.1.2006.

Dz.U. C 330 z 24.12.2005.

Dz.U. C 315 z 10.12.2005.

Dz.U. C 296 z 26.11.2005.

Dz.U. C 281 z 12.11.2005.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur/lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>

SPROSTOWANIA**Sprostowanie ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-408/05**

(„Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej” C 22 z 28.1.2006, str. 18)

(2006/C 48/85)

Ogłoszenie w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-408/05 Luigi Marcuccio przeciwko Komisji uzyskuje brzmienie:

„Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2005 r. — Luigi Marcuccio przeciwko Komisji

(Sprawa T-408/05)

(2006/C 22/35)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) [Przedstawiciel: Avv. Alessandro Distanti]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie dorozumianej decyzji nieuwzględniającej wniosku skarżącego z dnia 11 października 2004 r.;
- o ile to konieczne — uchylenie decyzji Komisji z dnia 4 sierpnia 2004 r.;
- zobowiązanie pozwanej do 100 % zwrotu kosztów leczenia w wysokości 381,04 euro;
- zasądzenie od pozwanej odsetek za zwłokę w wysokości 10 %, kapitalizowanych corocznie od dnia 11 października 2004 r. do dnia faktycznego spełnienia świadczenia;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący kwestionuje odmowę przez skarżącą 100 % zwrotu poniesionych przez niego kosztów leczenia w wysokości 381,04 euro.

Zarzuty i główne argumenty są w zasadzie identyczne z podniesionymi w sprawie T-18/04 ⁽¹⁾ (Marcuccio przeciwko Komisji).

W szczególności skarżący powołuje się na całkowity brak uzasadnienia, oczywisty błąd w ocenie, naruszenie art. 72 regulaminu pracowniczego, obowiązku opieki oraz zasady niedyskryminacji i obowiązku sprawności i dobrej administracji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 20.3.2004, str. 38”

Sprostowanie ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym w sprawach połączonych T-130/05, T-160/05 i T-183/05

(„Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej” C 22 z 28.1.2006, str. 26)

(2006/C 48/86)

Ogłoszenie w Dzienniku Urzędowym w sprawach połączonych T-130/05, T-160/05 i T-183/05 uzyskuje brzmienie:

„Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 listopada 2005 r. — Albert-Bousquet i in. przeciwko Komisji

(Sprawy połączone T-130/05, T-160/05 i T-183/05) ⁽¹⁾

(2006/C 22/52)

Język postępowania: francuski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy T-183/05.

⁽¹⁾ Dz.U. C 132 z 28.5.2005”